

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1640

ХАШКЕ ВАШКЕ ГАМИЖУ СРБИЈОМ

КУРВА ДЕЛ ПОНТЕ

ДОШЛА ПО НОВЕ

СРПСКЕ ГЛАВЕ

У ОВОМ БРОЈУ: МАЊО ОТИМА ДРЖАВНО • ОБРЕН
ЛОКСИМОВИЋ НИЈЕ ЦВЕЋКА • ЋИНЋИЋ И ИВАНИЋ ПОД
ИСТИМ ПОКЛОПЦЕМ • ТОП ЛИСТА НЕАНДЕРТАЛИСТА

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2001.

Књига "Контрареволуционар у булдожер револуцији" је непроцењиво историјско сведочанство о октобарској револуцији која је пре годину дана протутњала београдским улицама. Обухвата радио и телевизијске емисије у којима је др Војислав Шешељ учествовао од септембра 2000. до априла 2001. године. Аутентично, из перспективе очевица И непосредног учесника у бурним политичким догађајима, др Шешељ тумачи слику Србије у времену од захуктале предизборне кампање, преко петооктобарске булдожер револуције, до дана потпуног постреволуционарног хаоса.

Користећи нарасло народно незадовољство као изговор, предизборна коалиција звана ДОС извела је пуч после којег је завладала злокобна атмосфера линча и претњи. Почео је осветнички поход револуционара, налик ономе непосредно након Другог светског рата. Нови револуционарни комитети, сада под именом кризни штабови, преко ноћи упадају и на препад заузимају све кључне медије и најважније републичке институције. Наоружаним бандама је дозвољено све, од физичког малтретирања руководиоца до избацавања запослених са њихових радних места. Србијом су поново завладали преки политички судови.

У данима мрака, др Шешељ упозорава да револуција никад није донела ништа добро, осим новог тоталитаризма. След револуционарних догађаја кулминира изручењем бившег председника Слободана Милошевића, преко којег нелегални Хашки трибунал суди читавом српском народу.

У таквим временима мало је храбрих, који као др Шешељ, без страха и увијања, пучисте називају правим именом. У револуцији је, каже председник Српске радикалне странке, једино часно бити контрареволуционар.

Зато вреди прочитати свих хиљаду страница ове изузетне књиге.

**КЊИГА "КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН**

• ТВРДИ ПОВЕЗ • ЗЛАТОТИСАК •

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОВЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ИЗ САДРЖАЈА:

- 2** **БОРБА ЗА БОРБУ**
• МАЊО ВУКОТИЋ ОТИМА ИМОВИНУ „БОРБЕ”
- 5** **ОБРЕН ЈОКСИМОВИЋ НИЈЕ ЦВЕЋКА**
• ЗАШТО СЕ ЋУТИ О УВОЗУ ОГРОМНЕ КОЛИЧИНЕ ХРВАТСКИХ И СЛОВЕНАЧКИХ ЛЕКОВА
- 8** **КАО МУВА И МЕД**
• МУХАМЕД ШАЋИРБЕЈ ШЕФ МИЛАНА ПАНИЋА
- 11** **ПОД ИСТИМ ПОКЛОПЦЕМ**
• ФИЛИП ЦЕПТЕР ФИНАНСИРА БИНЂИЋА И ИВАНИЋА
- 13** **ЦИНИЗАМ ХАШКОГ ТРИБУНАЛА**
- 24** **СА СВИХ СРПСКИХ СТРАНА**
• ОСРАМОЂЕН ВИДОВДАН
• ОТИМАЊЕ РУДНИХ БОГАТСТАВА СРБИЈЕ
- 36** **ТОП ЛИСТА НЕАНДЕРТАЛИСТА**
• ПОКРЕТ КОЛИ ВРАЋА СРБИЈУ У КАМЕНО ДОБА
- 40** **САРАЈЕВСКИ СРБИ КАО ЈЕВРЕЈИ У ГЕТУ**

Оснивач и издавач
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш

Број припремио
Огњен Михајловић

Техничко уређење
и компјутерски прелом
Владимир Кадић

Лектор
Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

др Бранко Надовеза

Издавачки савет

др Војислав Шешел,

Томислав Николић,

др Никола Поплашен,

Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,

Александар Вучић,

Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево

Драгишић, Драгољуб

Стаменковић, Гордана

Поп-Лазић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета”, 20 октобра 2,
11307 Болеч

Редакција прима пошту на
адресу

„Велика Србија”

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године

ЦЕНА ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
- унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
- унутрашња новинска страна 60.000 динара;
- 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
- 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;

На наведене износе додати порез на промет.

БОРБА *за* БОРБУ

МАНОЈЛО МАЊО ВУКОТИЋ ПОНОВО У АКЦИЈИ

28.000 м² на Тргу Николе Пашића није успео да окрњи ни ЈУЛ, али Мањо је на правом путу

Савезна Влада или неће или није у стању да се одујре ошимању државне имовине коју сироводи Мањо Вукојић, садашњи директор Компаније „Новости“. На удару је имовина Савезне јавне установе „Борба“

Признајте, увек сте мислили да је „Политика“ највећа штампарска кућа у Југославији. Помало необично, али она је по свим мерилима тек друга по величини, одмах иза „Борбе“. Никада није вођена борба за примат у овој области, никада се није ишло даље од ситних новинарских добацивања или духовитих упадица за кафанским столовима на пола пута између ове две куће, па и није било важно ко је већи или читанији. Увек је било места за све, без обзира који је режим цензурисао, прецртавао реченице или избацавао читаве чланке.

Данас ствари стоје другачије, изгледа да више нема места за „Борбу“. Не зато што „Политика“ има бољу, новију штампарију, што је напoкон обно-

вила возни парк или повећала тираж. Не, „Политика“ нема благе везе са елиминисањем „Борбе“. За врат јој је стао Манојло-Мањо Вукотић, директор и главни и одговорни уредник Компаније „Новости“ АД, како му гласи пуна титула.

За неупућене, треба појаснити да се ради о главном човеку „Вечерњих новости“, некада најтиражнијих новина у бившој СФРЈ, те да се обе новине налазе под истим кровом, на Тргу Николе Пашића број 17. На овој адреси налази се огроман пословни простор са којим се тешко може мерити било који други објекат пословне намене. Поготово када се узме у обзир локација на којој се налази. Квадратура ове монументалне зграде, која има излаз и на Косовску улицу, износи више од 28000 квадратних ме-

Ни помена од промена. Млигави Коштунџа није у стању да заштити имовину савезне државе

тара, сасвим довољно да порасту апетити поменутог Вукотића.

Проблем је само у томе што сво то богатство припада „Борби”, јер је она матична кућа и укњижени власник читавог простора. Прецизније, власник је Савезна јавна установа „Борба”, а новине које излазе под тим именом само су део укупних издавачких активности које је, до 5. октобра, обједињавала ова установа. Као што се из самог имена види, СЈУ „Борба” је власништво савезне државе. Из ове куће су осим „Борбе” потекле и многе друге новине као што су: „Спорт”, „ТВ новости”, „Привредни преглед”, „Нада”, „Сабор”, „Треће око” и још низ бољих или лошијих. Наравно, у истој колони своје место имају и „Вечерње новости” које су, у доба комунистичког режима, због слободнијег избора тема биле много мање стерилне од све остале штампе. Зато су у кратком времену, с правом, и постале најтиражније новине у Титовој Југославији. Висок тираж за домаће стандарде „Вечерње”, са повременим посустајањем, одржавају до данас.

Нормално, тамо где је тираж, има и пара, па су новинари запослени у овом листу увек били међу најбоље плаћеним. Тамо где не постоји баланс у остваривању добити, где под истим кровом једни зарађују велике плате, док су други плаћени само симболично, мора доћи до трзавица. Зато су „Вечерње новине” искористиле прву прилику и напустиле окриље свог оснивача. Та прилика им се указала распадом Југославије, у тренутку када савезна администрација није знала или није имала већег интереса да реши питање имовине установе чији је оснивач.

Ипак, касније је Милошевићева власт покушала да састави разбијено, па су у матичну фирму враћени, на разне начине, сви њени сегменти који су деловали самостално. Последње су под кров здања на Пашићевом тргу враћене „Вечерње новости”. Тада је за челног човека постављен Душан Чукић, којег је у октобарским догађајима протерао Манојло-Мањо Вукотић.

Садашњег главнокомандујућег, Вукотића, „Вечерње” су добиле посредно, преко „Борбе”. Наиме,

у рану зору 6. октобра 2000. године, предводећи групу наоружаних младића за које нико никада није сазнао ко су, у просторије дирекције „Борбе” упао је Манојло-Мањо Вукотић. За разлику од осталих шефова „кризних штабова” тог времена анархије, он није махао никаквим папирима. Није нашао за сходно да запосленима објасни ко га је послао, ни да ли има било какво овлашћење, макар оно „кризно”. Сила Бога не моли, али после неколико дана почела су и отворена негодовања запослених, па је Вукотић изјавио да га је послао лично Ђинђић. Тада је већ заseo у фотељу генералног директора Савезне јавне установе „Борба”, из које је почео са сменама и

постављењима. Тек месец дана касније добио је некакав папир којим је колико-толико легализован његов статус у „Борби”.

У тој фотељи је остао док није у потпуности припремио терен за свој прелазак у рентабилне „Вечерње новости”, на шта је чекао до 23. новембра 2000. године. О његовом доласку „Вечерње” су тог дана објавиле кратак чланак у којем се наводи да је постављен за вршиоца дужности главног и одговорног уредника, те да су га тајним гласањем, двотрећинском већином, изабрали запослени у овим новинама. У два-три реда укратко су наведени његови

основни биографски подаци: да је поникао у „Вечерњим новостима“ где је радио две деценије, те да је у последњих десет година био уредник „Борбе“, „Блица“ и „Гласа јавности“. Из тако побројаних новина, још када се зна да је био дописник „Борбе“ из Рима у њено златно доба, јасно је да Мањо опстаје у свим режимима. И добро зарађује, што су добро осетиле све новине којима је управљао. Фактички, све их је напуштао када би их опељешлио.

А сада је дошао ред на „Борбу“.

Од подрума па до крова ошима се лова

Под фирмом великог борца за демократске промене, Мањо мажњава све што му дође под руку. Рачунајући на још увек постојећи страх запослених, бацио је око на све што му се чини профитабилним.

Иако се, по одлуци садашње Савезне Владе, СЈУ „Борба“ поново распала на своје саставне делове, читава зграда на Тргу Николе Пашића остала је у власништву Савезне републике Југославије. Тачније, земљишно-књижни власник је оно што је остало, што није издвојено, а још увек се зове Савезна јавна установа „Борба“.

Значи, „Вечерње новости“ су обавезне према тој установи, сада када су се издвојиле, да јој плаћају кирију за простор од око 700 квадрата који су до издвајања користиле бесплатно, као део јединствене куће. Уместо тога, Мањо је своју фирму проширио за још близу 3000 квадратних метара, узимајући потпуно нелегално 5. и 6. спрат „Борбине“ зграде. Које ли ироније, страдали опозиционар заузима спратове које је пре 5. октобра резервисао ЈУЛ за некакву своју кабловску телевизију. И тада, као и данас, то је изазвало револт запослених, јер је све рађено без јавности до које су допирале само куларске полунформације.

Што је помало изненађујуће, незадовољни су и запослени у „Вечерњим новостима“, који, и поред великих плата, страхују за своју будућност. Већина новинара ову инвестицију (увелико се реновирају оба спрата) сматра за сувишну; поготово када се зна да им је тираж пао за неких 30 до 50 хиљада примерака. Узгред, Мањо је оптуживао свог претходника на месту директора Компаније „Новости“, Душан Ђукића, да има незаслужено високу плату. Данас је та Ђукићева плата само џепарац у односу на Вукотићеву.

Својој матичној кући кирију не плаћају ни други отцепљени делови, иако користе њене просторе. Таква је случај и са штампаријом, најбољом и најпремљенијом не само у Србији, него је и међу најбољима у целој југоисточној Европи, тако да узурпација није само Мањин специјалитет.

Нема реакције Савезне Владе

Оно што забрињава је недостатак било какве реакције из врхова савезне власти. Јер, без обзира ко влада, дужан је да стопира отуђење државне имовине, што је на Пашићевом тргу свакодневна појава.

БАТИЋ, ДЕЖУРНИ ОСЛОБОДИЛАЦ

Први гост у „Новим вечерњим новостима“ (мода преузета од „Нове РТС“) био је Владан Батић, који је у име ДОС-а обилазио све медије. Тих октобарских дана у званичну употребу је ушла реченица којом су дефинисани сви ти силни „нови“ медији: „Медији који су се ослободили туторства губитника на изборима“. Дефиниција је, као у свим револуцијама, безброј пута поновљена и коришћена, без обзира на њену дужину и незграпну конструкцију. Данас, када не постоји више ниједан слободан медиј у Србији, можемо само да се помолимо: „Боже, ослободи нас ослободилаца“.

Додуше, можда је Мањо толико јак, толико добро усидрен код Ђинђића на којег се позива, да му нико ништа и не може. Сваки дан закашњења може бити пресудан, Вукотић у својим позним годинама не губи време. Већ је покушао да „Вечерње новости“ прода немачким купцима. Са свом „Борбином“ имовином.

Преговори су у току, а како се поверио једном свом пријатељу, изгледа да ће и успети. Дословце је рекао: „Нисам ни Србин, ни Црногорац, шта ће бити са овом земљом, уопште ме не занима. Само да све ово продам, па да палим за Рим“. Ваљда му је остао у лепом сећању из дописничких дана.

Толико о јадном страдалнику који је пропатио под комунистичком чизмом, вечитом опозиционару, петоктобарском револуционару Манојлу-Мањи Вукотићу ♦

**ЛЕКОВИ О КОЈИМА СЕ ЋУТИ: ЗАГРЕБАЧКИ И ЉУБЉАНСКИ
ЛЕКОВИ СТИГЛИ У СРБИЈУ У ОГРОМНИМ КОЛИЧИНАМА**

ОБРЕН НИЈЕ ЦВЕЋКА

Хрватски и словеначки лекови преишли све здравствене центре у Србији. Не зна се ко је послао ове лекове, ни зашто су транспортовани преко Македоније. Пошљка садржи само две врсте лекова, а обе се производе у Србији и има их у довољним количинама. Републичко министарство здравља одобрило да лекови пређу границу

Зар онај министар Обрен Јоксимовић није душа од човека? Говори тако разговетно, течно, без стручних фраза, тако да га сви можемо разумети. Понекад, када се занесе, мало га понесе темперамент, али то је баш тако српски да само уоквирује слику о њему, министру који је човек из народа.

Тако се он, јадан, бори за своје болеснике, али ето, неке мрачне силе никако не дају да лекови дођу до народних маса.

А истина, као и обично када је у питању досовска власт, станује негде другде. У случају министра здравља Републике Србије, Обрена Јоксимовића, треба је тражити у магацинима широм те исте Србије.

*Ошкуд „Плива” и „Лек”
поново у Србији*

Питање српског здравства начело је натегнуто јединство владајуће коалиције, да би је изгледа дотукла афера око мучког убиства Гавриловића. У отварању кризе истакнуто место имао је Јоксимовић, његови први критички ставови упућени влади Зорана Ђинђића звучали су јеретички, толико невероватно да је већина слушаалаца, гледалаца или читалаца поверовала да он за такве ставове нема подршку своје странке. На челу са све Коштуницом.

Како просечном Србину још увек није јасан начин на који функционише здравствена заштита у овој земљи, Обрен се вешто и лако приказао у светлу невиног јагњета којег би да поклопају Ђинђићеви вуци.

Много тога је речено у силним телевизијским расправама које су водиле две врсте демократа на ову тему, али никада, баш никада, није ни споменута једна од кључних чињеница у целом замешатељству.

Наиме, у Србију су стигле две огромне хуманитарне донације, чије приспеће нису забележила средства јавног информисања. До данас их, са успехом, прећуткује и човек из народа, Обрен. Прва је стигла још 8. маја преко југословенско-македонске границе, а састојала се од искључиво једне врсте лека. Испоручен је „Лендацин” којег производи „Лек” из Љубљане. Овај словеначки лек је, по свом саставу и намени, антибиотик широког спектра. У Србији исти овакав лек производе две фабрике: „Галеника” га производи под именом „Лонгацеф”, а „Панфарма” под именом „Азаран”.

Почетком јула, такође преко југословенско-македонске границе, стигла је још једна хуманитарна

lek ljubljana

**PLIVA d.d.
ZAGREB, HRVATSKA**

Како, зашто, откуда, одговори Обрене

пошиљка. И ова друга тура састојала се од само једне врсте лека, којег такође производи српска фармацеутска индустрија, и уопште није дефицитаран на домаћем тржишту. Ради се о пеницилину произведеном у загребачкој „Пливи“, а који се продаје под именом „Пливацилин“. Домаћег пеницилина имамо довољно, производи га „Панфарма“, тако да је право питање зашто је, уопште, и стигао у Србију. У тој јулској пошиљци била је количина јачине од 800.000 интернационалних јединица „Пливацилина“, што је више него довољно за најмање два месеца потрошње. Иста ствар је и са словеначким леком, што је створило апсолутно непотребну гужву, како у магацинима здравствених установа, тако и на тржишту лекова.

Питања без одговора

Ови шлепери хуманитарне помоћи отварају низ питања. Зашто о њима ћути Обрен Јоксимовић, уместо да срећно и задовољно похвали хуманитарце који су му помогли у решавању кризе у здравству? Ко је послао лекове? Смешно, али то се уопште не зна! Зашто су словеначки и хрватски лекови путовали чак преко Македоније, када је одавно враћен у употребу аутопут Београд-Загреб? Којим путем су ушли и, што је још интересантније, прошли камиони кроз ратом захваћену Македонију? Ако су већ хтели да нам помогну, зашто нам ти неидентификовани хуманитарци нису послали лекове који нам заиста недостају, него оне којих имамо у изобиљу? На пример, уместо „Пливацилина“ из те исте „Пливе“ потребнији нам је „Еутизон Б6“ за којег нема замене на домаћем тржишту, пацијенти га већ годинама набављају у иностранству.

Ипак, понешто се и зна, али те чињенице отварају нова питања. На пример, лекови су ушли уз одобрење Републичког министарства за здравље, значи по благослову самог Јоксимовића, али нико не зна по којим критеријумима, јер ови лекови код нас нису регистровани, не постоји прихваћени атест (који, по једном леку, кошта око 30.000 немачких марака, узгред буди речено).

Свака нова чињеница је енигма за себе, тако се зна да ове лекове дистрибуира „Велефарм“, али не зна се ко их је дао овој веледрогерији и по ком основу их она дели.

И само путоштво овог конвоја преко ровова и барикада дозвољава шпекулације. Да би лекови из Словеније и Хрватске стигли до Македоније, па затим у Србију, преваљен је огроман пут, морски или копнени. Пре ће бити да су то лекови (сама врста лекова то имплицира) намењени Македонији, па када се видело да ће рат трајати краће од предвиђеног, све је на брзину пребачено Србији.

Или продато.

Широк фронт нагађања

Како одговора нема (пошто, званично, пошиљка и не постоји) отвара се најшира лепеза могућих решења ове енигме. Знајући да се у ампулама и флашицама налазе големе паре, тешко је поверовати да је у питању добра намера.

Поучени вишедценијским искуствима, сви становници земље Србије склонили су варијанти по којој су у питању мафијашке работе. Најбезазленија варијанта је да „Плива“ и „Лек“ покушавају да уђу на српско тржиште на мала врата. У томе би била сврха ове хуманитарне помоћи, али ни то не би могли без неког позамашнијег мита. Можда се у обе фабрике ћути о томе, јер у њиховој јавности није популарно помагати Србима. Мало вероватно, толика количина лекова мора проћи кроз књиге.

Нажалост, много вероватнији је један заиста морбидан сценариј исплетен у врховима данашње српске власти. Када се употреби логика, види се да улазак непотребних лекова, бесплатних и у енормним количинама, пацијентима не помаже, али зато врло ефикасно уништава домаћу индустрију. Да се заиста ради о систематском притиску на домаћу индустрију лекова, доказује још један пример. Пре овог, српски фармацеути доживели су један још суптилнији и перфиднији удар на своју егзистенцију.

Домаће фармацеутске куће нису тражиле поскупљење од чак 80 одсто, коли-

ко им је одобрено. Тражено је пуно мање, 40-50 одсто, с тим да се рачунало да ће им бити одобрено тек неких 10-20 одсто, каква је била пракса пре ове власти. Сви су били изненађени када су стигле оволике цене које пацијенте фактички остављају без лекова. Уз то, не заборавимо Обрена који демагошки стаје на страну жртава, што производи нови гнев према произвођачима.

Кад се све сабере, добијамо фантастичну слику, слику која се може видети само у Србији. Лекова има и превише, али их, у ствари, нема!

Где је мошав

Кроз здравље и здравствену заштиту провлаче се политичке игре које су, благо речено, несавесне. Преко леђа пацијената води се битка, не само за обарање владе, него и за стављање под контролу здравствених фондова и фармацеутских кућа, које спадају у ретке зверке, у фирме које још увек успевају да рентабилно послују у земљи која се распада. Та битка води се на још једном нивоу, између Републичког фонда за здравствено осигурање, који се залаже за децентрализацију, и Републичког министарства здравља, који се бори за централзован систем управљања фондовима и фармацеутском производњом. Знамо чији је Обрен, а не треба бити превише паметан да се схвати да је на супротној страни она друга врста демократа.

Како ствари стоје, ове суштински различите концепције воде ка истом циљу, ка успостављању

контроле над токовима новца у здравству. Овако или онако, и здравима и болеснима у Србији требаће и те како таблете против главобоље.

Још нешто из ове приче о лековима који су стигли, а да никад нису ни пошли, мора бити јасно.

Није Обрен никаква цвећка ♦

САДА ВАЉАЈУ КИНЕСКИ ЛЕКОВИ А НИ ГАЛЕНИКА НИЈЕ АМЕРИЧКА

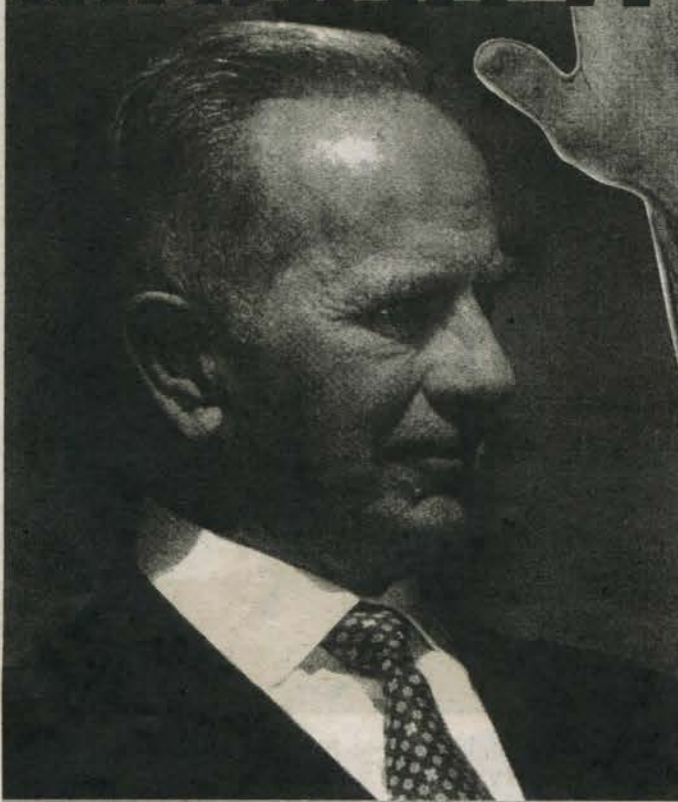
Негде крајем априла ове године, Зоран Ђинђић је поручио Милану Панићу да „ICN“ више није већински власник „Галенике“, иако је потпуно обрнуто тврдио док је био у опозицији.

Обрнуо се и Обрен Јоксимовић, сада му ваљају кинески лекови. Тако је изјавио негде средином маја: „Да не ваљају, од њих би умिरали Кинези“. Следећим речима је признао да је због тог увоза безразложно нападао претходног министра здравља, Милована Бојића: „Да, то је био део политичког маркетинга“.

Као и све што данас ради, намеће се закључак.

МУХАМЕД ШАЋИРБЕЈ И МИЛАН ПАНИЋ ЗАЈЕДНО У ICN-У

МИЛАН И МУХАМЕД

КАО МУВА И МЕД

Пошио је дао оставку на место амбасадора у Мисији Босне и Херцеговине при Уједињеним нацијама у Њујорку, и за велике праре прешао у „ICN”, америчку фирму бившег југословенског премијера Милана Панића, Мухамед Шаћирбеј је покупио из буџета његове драге БиХ преко милион долара. Последњи Шаћирбејов задатак у борби против српског народа-ојнумоћеник БиХ у шужби за геноцид, поднесеној Хашком трибуналу против Југославије

Ми, Срби, увек смо на репу догађаја. Увек последњи сазнајемо оно што већ цели свет зна и, што је најбољније, што се тиче највише нас самих. Тако тек посредно, преко чланка из муслиманског часописа „Дани”, који излази у Алијином Сарајеву, сазнајемо да је Шаћирбеј постао један од главних људи „ICN-а”. Самим тим и „Галенике”.

У свом тексту од 30. марта ове године, под насловом „Милионски мањак амбасадора Моа”, „Дани” наводе да је: „...бивши амбасадор Мо, одлазећи у ICN, на велику плаћу и код бившег премијера СР Ју-

гославије Милана Панића, остао својој другој домовини дужан више од милион америчких долара, од којих се 600.000 долара односи на новац прикупљен од конзуларних такси”.

Ето тако, изокола и са закашњењем сазнајемо да је Милан Панић (и „Галеника”) добио врсног сарадника који ће сигурно да се докаже у фармацеутској струци, барем онолико колико је успео у дипломатији.

А да је човек способан, способан је. Нема дискусије.

Још нам звони у ушима његов мелодични глас са говорнице Уједињених нација.

Само мало нам је мука

Као што сам наслов из „Дана“ каже, читав текст се бави доказивањем лоповлука амбасадора „најмлађе, најсувереније, најбосне“. Ту се види не само да је лопов, него да Срби и муслимани имају не само исто порекло, него и исте проблеме. Не мислимо на лопове, никако.

У целом тексту новинарке Јасне Хасовић провејава разочарење, не толико што је доказано да је Шафирбеј покрао доларе, него што је отишао у Панићеву фирму. Није баш до краја рекла да је то зато што је дотични Србин, али да се наслутити. Да је утешимо, ми га баш и не рачунамо у неког Србина.

И ми смо, са ове стране, помало разочарани. Не због оног „нашег“ Милана у причи, знамо ми одавно ко је дотични. Још из времена када је извео онај маневар са „Галеником“, када је уништио производњу пеницилина у овој фабрици, која је освојена после деценија властитог истраживачког рада. Не треба посебно истицати да је пеницилин стратешки производ и да се земље које га производе изузетно поносе овим кључним антибиотиком.

Не, и ми смо помало разочарани што је парче једне наше фирме зграбио наш заклето непријатељ. Ајде сад, неће баш да нам сипа отров у капсуле лекова, али нам мало мука што ће да заради на нама. Још једном, рачунајући оно у рату и Дејтону.

Дакле, не мучи нас што је лопов, и ми свог лопова за трку у ICN-у имамо. Мучи нас што смо уопште дошли у ситуацију да странци, дупло рачунајући Шафирбеја, могу да полажу нека своја права на нашу „Галенику“.

Песма сачекуша

Кажу да посао не зна за границе, ни државне, а камоли међу људима. У реду, али било би занимљиво видети Мухамеда Шафирбеја у обиласку „Галенике“, своје нове инвестиције. Вероватно је доларе, који су у мањку код муслимана, инвестирао управо у деонице своје нове фирме. Било би занимљиво чути оне раднике „Галенике“, који су по новинским наводима певали Панићу „Мој Милане“, шта би певали Мухамеду? Не постоји адекватна домаћа песма за његов дочек, па би вероватно импровизовали. Рецимо, „Мој Мухамеде“, са гране и тако даље... Сад да се уозбиљимо. Ако Панић и није нашао за потребно да свог новог колегу представи домаћој јавности, та иста јавност са правом може поставити Панићу једно питање: „Да ли је морално да као бивши премијер Југославије радите са човеком који нас је, не само оцрнио у свету, него је и опуномоћеник БиХ у тужби за геноцид покренутој пред Хашким трибуналом против Југославије?“

Са своје стране, новинарка „Дана“ свој текст завршава оштрим замеркама на рачун бившег идола Шафирбеја, али тај последњи део издвајамо, ипак, само због једне духовите констатације: „Милионски мањак у буџету, осим што дави државу БиХ, по ко зна који пут је у међународним круговима брука. Међународни политички и финансијски центри опет су у могућности да цементирају стечену „иди-

личну“ слику и стереотип Босне чији се политички представници дијеле углавном на Србе-четнике, Хрвате-ушаше, Бошњаке (мисли се на муслимане-оп.аут.)-лопове“.

За Хрвате се слажемо, за муслимане не знамо, а за Србе? Е, кад би тако било ♦

ПАЛИТКИ

28, 29. и 30. новембар 1990.

Станко Стојиљковић

Посао столећа земунске „Галенике“

Мешовита југословенско-америчка компанија ICN Галеника производи најсавременије фармацијске производе и продаје их широм Европе. – Плате запослених већ повећане за 50 одсто. – Донећемо најбољу опрему и програме које ће сви људи развијати – каже господин Милан Панић председник ICN фармацеутике

Ових дана у Београду утешљиво је прво међународно асоцијацијско друштво у овим земљама, у које се, вероватно, састоје највеће стране улагаче од рата изоловао. Нова иницијатива компанија зове се ICN Гале-

ника долара. У Југославији није премола. У нову компанију дошла је своје својим, што је превазилао праг на 25 одсто власништва. ICN Галеника имаће 1.400 запослених, 18 производних погонима и дистри-

– То су јединица против рака, вирусна и за лечење алуминија – каже господин Панић. – У „Галеници“ има стручних људи, којима је неопходно им шта да раде. Донећемо најбољу опрему и наше програме које ће сви даље развијати. Посебно брзо, најпре, да се изгради нови истраживачки центар.

Колико је наш чужини земља, биоинженер по образовању, заинтересовани да нашу компанију, нека посматра и овај позитив; после потписивања уговора сви радници „Галенике“ постали су акционари ICN Галенике, а плата им је увећана за 50 одсто!

ОТВОРЕНА ВРТА ЗА СВЕТСКО ТРЖИШТЕ: МИЛАН ПАНИЋ И ВЕЛИМИР БРАНКОВИЋ ПОТПИСУЈУ УГОВОР

– Галеника, а уговор се мора са 300 милиона долара.

Новински специјалистима протјече да следећих дана и овејем илустрирају овај „посао столећа“, а ми ћемо, уз савремену помоћ господина Милана Панића, осветлити и председника ICN фармацеутике (САД), осветлити неколико битних чињеница.

За целу Европу

бутицијских центара, а од пролазе око 800 фармацеутичких производа истраживања годишње 270 милиона долара.

Наравно, то је врхуна истраживачких преговора и анализа, у којима су се партнери темељно проверавали, да би закључили како један другом одговорати. Нас заглављене до самог краја у економску кризу, највише рачунају онемањивачки стручњаци даду у „Галеници“ отворили савремено и

Чланак из „Политике“ у којем Панић најављује боље дане за српску фармацеутичку индустрију

Из Савезне скупштине: Панић цена своју оставку коју је потписао не читајући. Подметнуо му је др Шешељ

ШАЋИРБЕЈ ЈЕ ПАНИЋЕВ ШЕФ?

Из извора у српској дијаспори, из Калифорније, где живе Панићи, може се чути да овај „бизнисмен“ одавно није успешан, те да је изгубио већину својих деоница у овој фармацеутској фирми. Наводно, задржан је на плати само због специјалних веза са Југославијом и интереса ICN-а у нашој земљи. Исти извори наводе да Шаћирбеј у самом предузећу има много бољу позицију од Милана Панића

БЕЈ, НИКАКО БЕГ

Пошто су га муслимански медији у првој години рата наизменично потписивали са Шаћирбег, Шаћирбеговић и Шаћирбеј, бивши амбасадор је ту „трилему“ прекинуо тако што је упутно званични допис у којем је захтевао да га ословљавају са његовим оригиналним презименом – Шаћирбеј, тако да ни читаоци овог чланка не остану у дилеми да ли је у питању штампарска грешка или не

ПАРТНЕРИ У ОЧИМА СУНАРОДНИКА

1. Муслимани о Шаћирбеју:
„Нетипичан, елоквентан, способан, пробитачан...“—пре него што је доказано да је лопов.

„Мислио је да ће му Алија бити вјечно на власти“—одмах пошто је доказано да је лопов

2. Срби о Панићу:

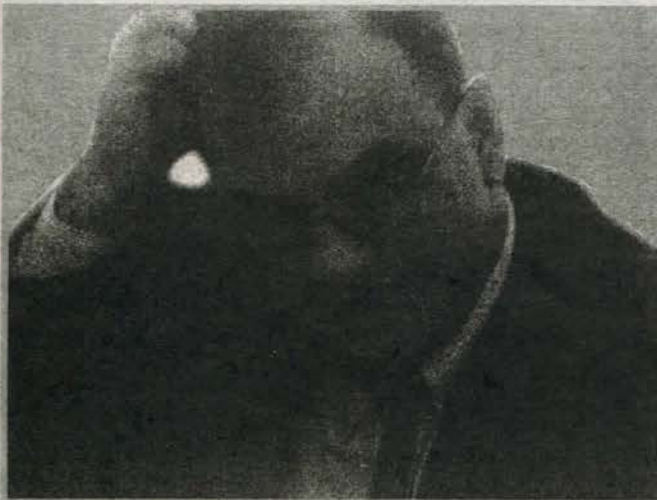
„Је л' то онај што је пао са бицикла“?—одмах пошто је пао са бицикла

Последнице пада са бицикла

ОБИЧНО ЗЕРТЕР ПОВЕЗУЈЕМО СА ШЕРПАМА И ЛОНЦИМА, АЛИ ОВО ПРЕДУ-
ЗЕЋЕ БАВИ СЕ И ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈАМА, БАНКАРСТВОМ И ЈОШ ПОНЕЧИМ

ЋИНЋИЋ И ИВАНИЋ ПОД ИСТИМ ПОКЛОПЦЕМ

Није Станко Суботић-Цане једини Србин који је инвестирао у Ћинђића. Када његовим авионом одишћује за Америку, за Ћинђића раде паре Милана Јанковића, познатијег под именом Zerpter

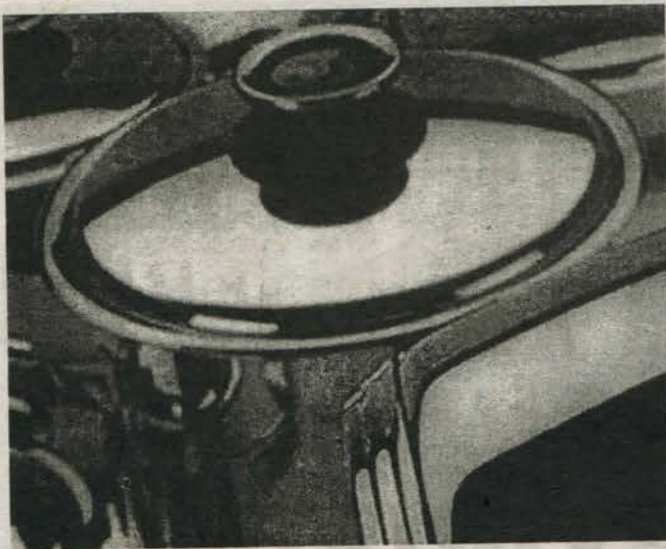
лан Јанковић, познатији под новим именом Филип Цертер (Zerpter) својим парама плаћа Цима Дентона, Американца који лобира за Зорана Ћинђића. Рођен у Дубици (некада босанској) Јанковић је превалио голем пут до богаташа светског формата, његово богатство се мери ми-

Финансије Зорана Ћинђића, како оне пред, тако оне постреволуционарне, безброј пута су биле предмет јавних расправа. Једноставно, никоме није било јасно одакле једној малој опозиционој странци толика средства за гламазне предизборне кампање (довољно је сетити само оне „Поштено“ кампање). Како је данашњи премијер Србије увек у покрету, нарочито у правцу Немачке, с правом се претпоставља да му је новац за предизборне активности највећим делом стизао из тог правца.

Сада, пошто је у фотељи својих снова, стижу камате на средства ороченa у Демократској странци. Тако је српска јавност сазнала да постоје и Ћинђићеви финансијери који говоре српски. Станко Суботић-Цане, на пример, који је по потреби успешни бизнисмен (када су у питању авиони и цигарете) или сумњиво лице о којем се не троше сувишне речи (када га Михајловић повезује са несрећним Гавриловићем).

Ипак, није он једини Србин који је уложио у Ћинђића. Ми-

лионима, милијардама (ко зна) долара и марака. Тако да има од чега да плаћа и иностране трошкове садашње Владе Србије.

Кад се погледа без емоција или страначке опредељености, његово је право да филује парама кога хоће, ако их је поштено зарадио. Извесна сенка сумње ипак постоји, појавила се у једном фебруарском броју „Гласа јавности“ који је објавио да је председник Владе Републике Српске Младен Иванић од Милана Јанковића добио пола милиона марака да на место министра финансија постави извесног Миленка Врачара. Те паре су отишле за Иванићеву но-

вембарску предизборну кампању, а Врачар је убрзо, после добрих изборних резултата, засео у министарску фотељу. Последице ове инвестиције по Zeppter су фантастичне. Данас је „Zeppter банка“ најјача у Републици Српској. И то би био хвале вредан успех, нарочито када се зна у колико тешкој ситуацији је Република Српска. Било би, да није оног „али“.

„Zeppter banka“ је преко ноћи постала државна банка, такав статус је добила наместо дотадашње „Кристал банке“. Шта значи државне? Па, све државне паре Републике Српске, пре свега њене Владе, депоноване су у овој банци. Не треба бити превише паметан да се дође до закључка како се оваква трансакција не може обавити без министра финансија, Миленка Врачара.

У тој причи је важно напоменути да је Врачар пре доласка на место министра, које ли случајности, био директор „Zeppter банке“.

Тако је банка Милана Јанковића постала моћна у држави у којој су све остале банке пропале или пред затварањем.

Нису сви послови ове шерпа-лонци фирме били овако успешни. Пре него што су у његову банку пребачене државне паре, „Zeppter“ се окушао и у мобилној телефонији. Посао му је пропао због притужби централне БиХ власти, иако је имао концесије Владе Републике Српске.

Све у свему, сада када је Ђинђић ударајући у шерпе и лонце дошао на власт, може се очекивати да ће се Милану Јанковићу (Филипу Центеру) позлатити ови демократски инструменти ♦

„Заклјучемо се на верност Бушу, Блеру, Суботићу, Центеру...“

ХАГ ЈЕ

НАШ

**ТРАЖИМО АУТОНОМНА
ПРАВА У ХОЛАНДИЈИ**

**СРБА ИМА ТОЛИКО У ХАГУ ДА СМО
ПОСТАЛИ НАЦИОНАЛНА МАЊИНА.
ТРАЖИМО ОД ХОЛАНДИЈЕ И
УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА СВА ПРАВА
ЗАГАРАНТОВАНА НАЦИОНАЛНИМ
МАЊИНАМА.**

ЗА СРПСКУ АУТОНОМНУ ОБЛАСТ ХАГ

СУЂЕЊЕ СЛОБОДАМУ МИЛОШЕВИЋУ ЗАСЕНИЛО ЈЕ СУЂЕЊА И
ПРЕСУДЕ ОСТАЛИМ СРБИМА У ХАГУ. ТАКО ЈЕ ГОТОВО НЕПРИМЕЂЕНО
ПРОШАО НАЈНОВИЈИ ЦИНИЗАМ КАРЛЕ ДЕЛ ПОНТЕ

ЛЕПШЕ ЈОЈ ЗВУЧИ ДОЖИВОТНА РОБИЈА

Управо овим речима је Карла Дел Понте прокоментарисала своју жалбу на пресуду генералпуковнику Војске Републике Српске Радиславу Крстићу. Иако је, како сама каже, свесна да је и 46 првобитно пресуђених година исто што и читав живот у затвору, лепше јој звучи доживотна робија. Јер, ради се о пресуди за геноцид. После саслушања 128 сведока и прегледа више од 1100 доказних материјала генерал Крстић је проглашен кривим за геноцид, што је прва оваква пресуда у Европи после Другог светског рата.

Радислав Крстић, који је у грађански рат ушао у чину потпуковника ЈНА, на пресуду је чекао близу три године. Све је почело тако што су

2. децембра 1998. године, на путу Зворник-Бијељина, његов аутомобил пресреле снаге СФОР-а. Одмах је пребачен у Тузлу, у америчку базу, да би већ сутра освануо у Шевенингену. У ауто му је остала протеза за ногу. На суђењу одбрана и тужба спориле су се највише око једне чињенице, која је била од крунског значаја за његову даљу судбину, око датума када је генерал Крстић преузео команду над Дринским корпусом Војске Републике Српске. Одбрана је успела да докаже, иако јој је суд то у изрицању пресуде оспорио, да је генерал Крстић ступио на дужност тек 20. јула 1995. године. Са друге стране, хашко тужилаштво је упорно, али безуспешно, тврдило да је заузео командно место 13. јула те исте године. Ових седам

дана разлике је и те како битно, јер су наводни злочини у Сребреници, све по тврдњама тужилаштва, почињени у периоду од 13. до 18. јула. Према томе, да је суд прихватио доказе у корист Крстића, који говоре да је преузео одговорност надлежног старешине тек 20. јула, његова невиност би била неоспорна. Пренебрегавајући чињенице, судско веће се искључиво држи начела командне одговорности при изрицању пресуде.

По том хашком назови суду, када је Крстић 11. јула улазио у већ напуштenu Сребреницу (иако није имао никакве надлежности, ни по тврдњама оптужбе, ни по одбрани), морао се запитати због чега у овом месту нема ни становника ни припадника муслиманске војске.

И то је оно што је дошло главе генералу Крстићу, то начело командне одговорности које судском већу даје толико широке могућности у изрицању пресуда оптуженим Србима, да се тужилаштво уопште не мора посебно напрезати да би прикупило доказе.

Карла Дел Понте, опијена овим успехом, као тужилац који је издејствовао прву осуду за геноцид после Нирнберга, сада скалпира своју већ убијену жртву. Само тако, сви ми Срби, можемо да схватимо додатно иживљавање на генералпуковнику Војске Републике Српске Радиславу Крстићу ♦

„Рука из камена,
у висини рамена”,
званични поздрав
Алијансе војске

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: ПРОФ. ДР КОСТА ЧАВОШКИ

ПЛАШИМ СЕ ДА МИЛОШЕВИЋ НЕ ПОСРНЕ

За Слободана Милошевића је најбоље да пред Хашким трибуналом настави са досадашњом стратегијом одбране. У штоме га могу ометати две околности: његово ровишће психолошко стање и интереси адвоката.

● Господине Чавошки, како оцењујете, као стручњак, начин одбране који је изабрао Слободан Милошевић?

Чавошки: Још од самог оснивања Хашког трибунала био је споран његов правни основ. Наиме, уместо да попут Међународног суда правде у Хагу, то је један стари суд који постоји још од краја деветнаестог века, буде основан, такозваном, мултилатералном конвенцијом, дакле вишестраним уговором којег државе потписују и ратификују, Хашки трибунал је основан резолуцијом Савета безбедности. Том приликом, Савет безбедности се позвао на главу 7. која га овлашћује да предузме меру зарад успостављања нарушеног мира. Поставља се питање да ли суд уопште може бити било каква мера, јер суд по својој природи није никаква мера, него трајна установа.

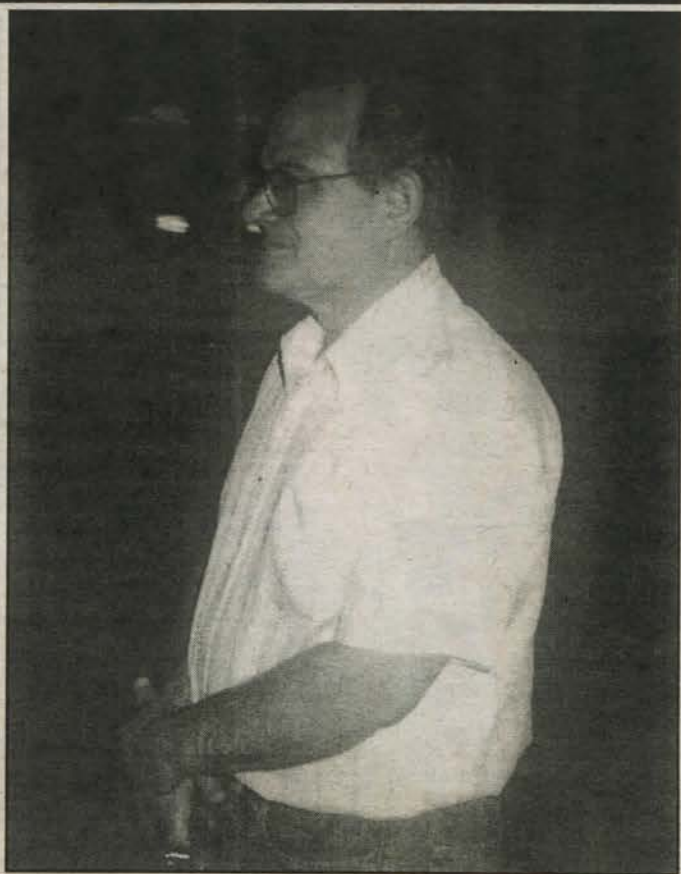
Такође, Савет безбедности, не само по Повељи Уједињених нација, него и по своме пословнику који је донео још 1966. године, може да поред предузимања мера оснује помоћни орган. Тај помоћни орган, по слову пословника, може бити или нека комисија или комитет или појединачни извештач. Дакле, ни у ком случају Савет безбедности није могао основати суд. Пример, односно узор, за оснивање таквог суда јесте коференција у Риму одржана 1998. године када је углављена и потписана Међународна конвенција о оснивању сталног кривичног суда. Та Конвенција захтева 65 верификација да би ступила на снагу, после чега се сазива нова коференција на којој се бирају судије и прихватају правила кривичног поступка тог суда.

Према томе, Међународни кривични суд за бившу Југославију је нелегитиман са становишта свог оснивања. И ето, Слободан Милошевић се тога присетио тек онога часа када је он испоручен Хагу.

До тада, док су друге наше врле Србе из Републике Српске па и Републике Српске Крајине оптуживали, прогањали, отимали, хапсили и осуђивали, њему то није толико сметало. Чак је и преко свога шефа мисије при Уједињеним нацијама, Владислава Јовановића, склопио путем размене писама једну врсту уговора са Уједињеним нацијама (то је била размена писама између Владислава Јовановића и Бутроса Галија) којим је основана Канцеларија тужиоца Хашког трибунала у Београду. Тај уговор никада није ратификован, нити је поднет на потврду Савезној скупштини, тако да није ни легитиман.

Ова нова власт, иако зна да тај уговор треба ратификовати у Савезној скупштини, поступа по том уговору као да је валидан, па је изнова допустила да се у нашем главном граду оснује Канцеларија Хашког трибунала.

По мом суду, Слободан Милошевић је учинио оно што је за њега најбоље, а то је да ускрати признање тога суда и да се понаша као да је отет, што уистину и јесте, те да се налази пред неким скупом људи који за себе тврде да су суд. Оно што ће тај такозвани суд мало да забрине, јесте чињеница да он упорно одбија да именује своје браниоце, иако се суд већ усрдно нуди да плаћа његове евентуалне адвоката-

те. Уколико не буде имао браниоца, него одлучи да се сам брани, што иначе правила тог суда предвиђају, то ће за Хашки трибунал бити веома неугодно, поготово ако оптуженик Слободан Милошевић не буде ништа говорио. У том случају се неће стећи утисак, на чему они иначе инсистирају, да је то један фер поступак где обе стране, и тужилац и тужени, имају једнаку могућност да износе своје ставове и да их поткрепљују чињеницама, него ће само једна страна-тужилац, говорити, а друга страна ће све време ћутати. То је разлог због којег Хашки суд у овом часу размишља да, колико је мени познато, по деветнаести пут промени своја правила. Та промена би предвидела могућност одређивања службеног браниоца. Таква установа постоји у нашем праву, уколико је неко оптужен за кривично дело за које се може изрећи пет и више година строгог затвора, чак ако оптужени и не жели да има адвоката, њему суд одређује службеног браниоца и, наравно, плаћа га.

Такву институцију не познаје Хашки трибунал, јер нису ни претпоставили да би се могао наћи неки оптуженик који би одбио да се брани, како то чини Слободан Милошевић. Оно што мене чини неспокојним је подозрење да Слободан Милошевић неће истрајати у том ставу према суду. За њега је заправо најбоље да настави онако како је започео.

Ту, међутим, постоји неколико тешкоћа. Прва је његово ровито психолошко стање. До сада је показивао такве осцилације да је од еуфорије падао у депресију. Рецимо, био је еуфоричан у тренутку започињања рата за Косово и Метохију, кад нас је на-

пао Атлантски пакт. Доста добро се држао, а онда, потпуно неочекивано иако је било очигледно да војска није била ни начета, што се видело када су се у пуном саставу враћали са Косова, он је посрнуо и пристао на услове који су издиктирани. Касније се показало да није било никакве потребе за такав поступак, једва што су странци успели да униште то је, како сами кажу, у најбољем случају тринаест тенкова. Наравно, уништавали су зграде, трафо-станице, централе, али се са тим у рату мора рачунати. Када се све то има у виду, по мом суду није било неког ваљаног или озбиљног разлога да се тако брзо посустане, а Милошевић је то ипак учинио. Значи, кључни разлог је његов психолошки пад у депресију. Наравно, нисам психијатар и не могу да будем стручан за његово психичко стање, али се бојим да се та промена може догодити и сада, у притвору. Поготово, што се то изгледа догађа и другим оптуженицима под кровом Хашког трибунала, да започну добро, а касније тако „пропевају“ да не само да терете себе, него и друге, што ни криминалци не раде. То изазива сумњу да су сви они изложени дејству некаких узрочника, супстанци које доводе до таквог психолошког стања.

Део ће кривице ће по овом механизму иако и на српски народ, зато што је вишеструким гласањем на изборима продужавао ту злочиначку полицију. То ће бити разлог који ће навести један други суд, Међународни суд правде, који је шакоће у Хагу, да одреди компензацију, накнаду итд. оне земљама које ће шужити нашу државу. Зна се, што су пре свих Хрватска и Босна и Херцеговина.

Друга околност која може неповољно деловати у правцу напуштања досадашње стратегије одбране Слободана Милошевића јесу сами адвокати. Нажалост, како сам ја њихов колега по струци, морам рећи да су у овом часу интереси адвоката са једне, и њиховог потенцијалног клијента Слободана Милошевића, са друге стране, у сукобу. Зато што адвокат увек има у интересу да има клијента, а тако познат клијент и тако велики случај је најбољи темељ за прављење велике каријере и, што није нимало за заповљавање, стицање врло великих прихода. Оба разлога су за сваког адвоката примамљива и неће бити тог адвоката који неће престати да убеђује Слободана Милошевића како ће га одбранити ако га ангажује за свог браниоца. Међутим, како се пред тим судом нико не може одбранити, тај суд непогрешиво, попут негдашње ЧЕКЕ и Феликса Ђержинског, уз НКВД, води до унапред постављеног циља, ту се осуда не може избећи.

Већ сада се може поуздано рећи да ће Слободан Милошевић сигурно бити осуђен за злочин против човечности и повреду закона и обичаја рата, што је по налазу тужилаштва почињено на Косову и Метохији, као и за злочин геноцида, односно за етничко чишћење на тлу Босне и Херцеговине.

Како је хрватски генерал Блашкић, који није био оптерећен за злочин геноцида, него само за друга два наведена злочина, добио 45 година, а генерал Крстић, Србин, добио 46 година, годину дана више, тек да се види да Србин увек мора да буде оштрије кажњен од Хрвата, није искључено да ће Слободан

Милошевић добити и 106 година затвора. Пошто је пресуда већ извесна, његов прави интерес је да пред светом покаже да то заправо није никакав суд, него пуко оруђе Атлантског пакта, а нарочито најмоћније силе света-Сједињених Америчких Држава.

● Да ли то потврђује већ одавно прихваћену тезу да је суђење Слободану Милошевићу у ствари суђење српском народу? Хоће ли производ читавог процеса бити закључак да су Срби геноцидан народ?

Чавоски: Неопходно је направити излазну паралелу између суђења у Хагу и Нирнбершког процеса. Суђење у Нирнбергу је организовано са намером да се

утврди индивидуална кривица кључних нацистичких главешина. Када су осуђени, онда је речено да сва та кривица, наравно, пада на цео немачки народ, па су им наметнуте тешке репарације. Уследила је и денацификација. Колико сам упознат, Немачка је само Израелу на име ратне одштете исплатила неких шест милијарди марака, због геноцида који је спроведен над Јеврејима. Та сума није нимало незанемарљива, па уколико, не дај Боже, Слободан Милошевић буде осуђен, и држава на чијем челу је био, што

Слободан Милошевић је изручен иако ишшо су Американци иштурили неких бедних педесет милиона долара, уколико буде изручен. На далеко дужем ишшају ставили су у изглед да ће се на донаиторској коференцији, која се одржавала дан после изручења Хагу, после Видовдана, бити дата још нека сума.

је веома важно, биће оквалификована као злочиначка организација. Део те кривице ће по овом механизму пасти и на српски народ, зато што је вишеструким гласањем на изборима продужавао ту злочиначку политику. То ће бити разлог који ће навести један други суд, Међународни суд правде, који је такође у Хагу, да одреди компензацију, накнаду штете оним земљама које ће тужити нашу Државу. Зна се, то су пре свих Хрватска и Босна и Херцеговина.

Другим речима, уместо да се деси оно што сада у глае тврде мондијалисти и други белосветски хуманисти, да извођењем Слободана Милошевића пред суд, са нас буде скинута колективна кривица, десиће се управо обрнуто. Његова осуда ће довести до тога да се прецизније и на дужу стазу утврди кривица и наше државе и читавог нашег народа. То ће погађати и наше потомке.

Поред осталог, ово нас доводи до једног кључног питања, да ли правда сме бити предмет куповања и продавања. Има једна чувена одредба, то је члан 110, у Великој повељи слобода, на латинском "Магна Царта Либертатум" из 1215. године, у којој се вели да се „правда не сме продавати, одгодити или ускратити“.

● **И са наше стране је погажено право, садашња власт је поступила незаконито када је Милошевића испоручила Хагу. Како гледате на овај део приче, како да тражимо правду, када је сами газимо?**

Чавошки: Слободан Милошевић је изручен тако што су Американци потурили неких бедних педесет милиона долара, уколико буде изручен. На далеко дужем штапу ставили су у изглед да ће се на донаиторској коференцији, која се одржавала дан после изручења Хагу, после Видовдана, бити дата још нека сума. После се показало да највећи део новца прикупљеног на донаиторској коференцији, заправо није никакав поклон, него су све то кредити. Поклон је био само мањи део, а сада се види да су чак и ти кредити неизвесни.

Дакле, ако су Зоран Ђинђић и остали, хтели да буду трговци, мора се рећи да су лоши трговци. Западу су испоручили веома важну ловину, а заузврат нису добили скоро ништа. Поред тога што су починили тешко кривично дело отмице човека из затвора, без икакве дозволе и пресуде надлежног суда, они су и лоши трговци.

● **За сада нам је непознато на основу којих доказа или исказа сведока, тужилац Карла Дел Понте заснива своју тужбу против бившег пред-**

седника Милошевића. За претпоставити је да ће користити специјална хашка оружја, као сведоци којима је сакривен идентитет. О томе сте писали у својој књизи „Хаг против правде“, која је издата још 1998. године, а ових дана је очигледно актуелнија много више него у то време. Имате ли сазнања хоће ли Хаг користити овакве сведоке и да ли можете предвидети, на основу досадашњих суђења, како ће изгледати доказни поступак? Која врста доказа може највише да терети Слободана Милошевића?

Чавошки: Институција тајног сведочења се потпуно обрुकала приликом суђења Душку Тадићу. Тада је један наш Србин, несрећник који је доведен из муслиманског затвора, био присиљен да лажно сведочи. Његов лик је скремблован на телевизијском екрану, а он се налазио у суседној соби где је сниман. Касније су га препознали његов рођени отац и брат, па је тако његов идентитет откривен. Уместо да по датом сведочењу буде пуштен на слободу, он је враћен од стране Хашког трибунала, у раље муслимана. Мора да су му тамо дебело наплатили, јер то сведочење по њиховим упутствима, испоставило се као неуспешно.

Колико је мени познато, ова институција тајног сведочења постојала је у време Велике инквизиције, јер је постојало веровање да жртва која је оптужена да се бави вештичарењем може да запамти ликове сведока, па да се касније, после спаљивања, свети као зао дух. Зато су се сведоци појављивали под ка-

пуљачом, тврдећи да су управо они видели како оптужено лице на раскрсници путева општи са ђаволом.

Та институција тајног сведочења се у Европи не практикује већ више векова, али то није сметало Хашком трибуналу да је обнови по угледу на Велику инквизицију. То је урађено позивајући се на чињеницу да је тешко обезбедити сведочење. Па наравно да је тешко, из простог разлога што се жељена сведочења не могу лако фабриковати. По свему судећи, није искључено да хашки истражитељи међу бившим припадницима Милошевићевог државног, а нарочито војног и полицијског апарата, већ траже људе који би, евентуално, тајно сведочили против њега. Лично мислим да то постоји као могућност, али да није нарочито извесна, из простог разлога што се тајним сведоцима много не верује. И то Хашки трибунал наравно зна. Пре ће бити да покошавају да нађу људе који ће направити, како они кажу "деал", односно нагодбу са трибуналом, по којем ће Хаг одустати од оптуживања њих, ако заузврат пристану да сведоче против Слободана Милошевића. Попут, рецимо, Дражена Ердемовића који је издржао само четири године казне за убиство неколико стотина муслимана, јер је унапред пристао да се појави на суђењу, не дај Боже, Радовану Караџићу, Момчилу Крајишнику или Ратку Младићу.

● **Ердемовић је по националности Хрват, оптужен за наводне злочине у Сребреници, који се сам пријавио трибуналу. У светлу данашњих „добровољних” одлазака у Хаг, да ли пада сумња у добровољност његовог чина?**

Чавошки: То је велико питање колико је све око њега вероватно. Најиме, почетком 1992. године, на самом почетку рата заиста је било у редовима Српске војске и муслимана и Хрвата. Међутим, пред крај рата тај број се свео на неколико појединаца. Поготово их није било у једном таквом десантно-ди-

верзантском одреду којем је, наводно, Дражен Ердемовић припадао и који је, по његовом тврђењу, вршио егзекуције над заробљеним муслиманима. То је врло мало вероватно, мислим да је све измишљено. Тражио је да иде ради сведочења, а када је том приликом изјавио да је заправо он лично убијао, Хашком трибуналу је било веома непријатно да га употреби само као сведока. Зато су га, да се ствар мало прикрије, најпре оптужили, па је осуђен, у првој варијанти, на десте година затвора.

Ердемовић се јако изненадио, бунио, наговестио да неће сведочити, па му је казна смањена на пет година, од чега је одлежао само четири.

● **Споменули сте да постоји вероватноћа да хашки истражитељи потенцијалне сведоке против Милошевића траже међу некадашњим припадницима самог врха војног и полицијског апарата. Неизбежна асоцијација је бивши генерал Перишић. Шта мислите, можда прође као Биљана Плавшић, искористе га па осуде. Или, у најбољем случају за њега, приведу да сведочи?**

Чавошки: Мислим да је ово питање веома деликатно и са моје стране не би било поштено да спомињем било које име, поготово да доводим у сумњу интегритет било кога, па и генерала Перишића. Ја се топло надам да таквих неће бити, а да би то најмање могао да буде генерал Перишић.

● **Кукавичије јаје које ће Хашки трибунал сигурно покушати да подметне Милошевићу, јесте командна одговорност. Ово начело су први пут применили Американци када су после Другог светског рата судили генералу Јамашити који, је био заповедник јапанских снага на Филипинима. Командна одговорност, тумачена на амерички начин, дозвољава веома широк дијапазон кривице. Можете ли објаснити суштину начела командне одговорности?**

Чавошки: Женевске конвенције, а нарочито договор и протокол о женевским конвенцијама, предвиђа такозвану командну одговорност. По мом суду, она се мора уско тумачити. Најиме, на енглеском се користи израз „Officer”, што има два значења. Иако може да значи званичник, најчешће се користи за старешине оружаних снага. Укратко, по

начелу командне одговорности они војни команданти који своју јединицу држе у залпу, а то се чини у рату, треба да одговарају не само за оно што су сами учинили, него и за оно што су учинили и њихови потчињени, уколико нису покушали да то спрече, а могли су сазнати. Или уколико су касније за такво дело сазнали, али нису починиоце подвргли дисциплинској и кривичној одговорности. По тој основи је осуђен Јамашита.

„Опозиција је не само неоходна, него и благотворна, она чини политички живот здравим. Увек је проишлеж свакој власти и сиречава власти да се осили и изојачи, корумпира. Зарад добра саме власти, мора постојати јакка опозиција. Свако онај који са опозиција власти прогони опозицију, што увек чини са задњим намерама. Са намером да шу власти проишлуставно прошири, да власти злоупотреби зарад личног богаћења и наравно са намером да своју власти овековечи. Да сву своју моћ употреби за сузбијање опозиције на следећим изборима”

Нажалост, Хашки трибунал ово начело командне одговорности тумачи прешироко. Толико широко да је по том начелу био оптужен Славко Докмановић, иако је био цивилни председник општине Вуковар. Био је председник општине на подручју где су деловале оружане снаге тадашње Југославије. Како он може да одговара по начелу командне одговорности, ако је на том терену постојала оружана сила којом он не командује?

По том истом начелу оптужен је и Благоје Симић, који је био ратни председник општине Шамац. Колико видим, Слободан Милошевић уопште није оптужен за оно што је он чинио, него за оно што су наводно починиле оружане снаге на простору Косова и Метохије, а он би одговарао као уставни врховни командант. Без обзира да ли је уопште знао шта се тамо одвија, нити да ли је могао сазнати.

То је очигледно каучук-клаузула, која омогућава суду да отприлике овако резонује, што се најбоље види из оптужнице подигнуте против Момчила Крајишника, парафразирам: „У периоду од априла 1992. године до децембра 1995. године на територији Босне и Херцеговине су почињени следећи злочини („после чега следи један подужи списак који је мање-више неспоран). Ово је била велика премиса у силогизму. Затим следи реченица, мала премиса у силогизму: ”За све ове ове злочине одговорно је војно, политичко и државно руководство Републике Српске. Момчило Крајишник је био истакнути представник политичког и државног руководства Републике Српске, јер се налазио на положају председника Народне скупштине”. Ерго, он је крив.

Силогизам којим ће се утврђивати кривица Слободана Милошевића ће овако гласити: „ На подручју Косова и Метохије од, рецимо, јануара 1999. године до почетка јуна 1999. године, почињени су следећи злочини (у тој првој оптужници која је објављена 27. маја наводи се 271 убиство). За те злочине одговорне су полицијске, војне и паравојне снаге Србије и Југославије. Слободан Милошевић је уставни врховни командант свих тих снага. Ерго, он је крив.

● **Језива једноставност Хашког трибунала нам је јасна, али није јасно када ће престати лов на Србе. Можда када им падне у руке капитална ловина, а упркос суђењу Милошевићу, свим патриотима се чини да је главни хашки плен још увек у шумама Републике Српске.**

Не могу то да проценујем, али чињеница је да за Слободана Милошевића никада нисам имао никаквих симпатија. Уколико сам доводио у питање начин његовог хапшења и изручења, то нисам чинио зато што је у питању Слободан Милошевић, него зато што је човек и грађанин коме су повре-

ђена његова елементарна права. Као што протестујем кад год се неком другом то чини, тако протестујем и у његовом случају. Такође, немам никаквог разлога да било шта повољније говорим о њему као оптуженику, него говорим уопште о свим оптуженицима и о самом суду као нелегитимној установи.

Кад је у питању први председник Републике Српске др Радован Караџић, сматрам да је прави витез у односу на оно што је радио и ради Атлантски пакт, и тамо и у Србији. Заиста се, ни на који начин, др Радован Караџић не може упоређивати са Слободаном Милошевићем.

● **Где је, по вама, био излаз из целе те опсаде коју је поставио Запад? Шта би се десило да ДОС није испоручио Милошевића?**

Чавошки: Никако га нису смели испоручити. Наша држава је морала да одбије сарадњу. Поготово што је у свету јењавала подршка Хашком трибуналу. Ни нова америчка администрација није имала ту врсту ентузијазма, који је имала пре њих Клинтонова администрација. Много разложније је било да се Слободан Милошевић никако не изручује.

Исто важи за Благоја Симића, који је био присиљен да сам оде, или Миломира Стакића, који је буквал-

но отет на улици и без икаквог судског поступка укрцан у авион за Хаг. То је недопустиво. Већ сам рекао да су лоше трговали, да су лоши трговци. Ништа нису добили за узврат, што само говори да је ова власт погрешно процењивала.

Мене све то наводи на закључак да су изручивали људе не због тога што су очекивали новац, што су јавно говорили, него зато што враћају дугове, због пара које су добили док су били опозиција. Са тим парама су водили предизборне кампање прошле године.

● **Осим што предајете на Правном факултету, ви сте и у руководству Српске либералне странке. Да ли је вашој странци икада нуђено да уђе у ДОС?**

„Слободан Милошевић је ухайшен под основаном сумњом за почињење финансијске пресијује, који граниче са иљачком, па све до евеншјуалне одговорности, што је требало утврдити, за велики број убиства. Под видом прогона за ова дела, заправо од самог почетка је припреман шерен да се изручи Хашком трибуналу. Сви догађаји су то доказали”

Чавошки: Не, нашој странци никада није нуђе-но да уђе у ту коалицију. ДОС је једна ексклузивна група која је победила на изборима, не толико због врности људи који је предводе или неког необично доброг програма који је та групација имала, него из простог разлога што већина грађана ове земље није више хтела да гласа за Слободана Милошевића. Једноставно се та одбојност према Милошевићу преобратила у глас за Демократску опозицију Србије.

Зато треба сачекати следеће изборе да се види колико та владајућа коалиција заиста ужива подршку народа, сада када Слободана Милошевића више нема.

● **Зар ту треба бити велики прогнозер, сви живимо бедније него икад? Ко може да живи са српском платом по европским ценама?**

Чавошки: То је управо оно што се десило у Републици Српској и Федерацији. Имају бедне плате и европске цене. Ето тако се замишља улазак у Европу. Те афричке плате имамо зато што смо парије Европе.

Иронично али истинито, за разлику од Републике Српске, овде је нова власт обећавала да ћемо нешто добити.

Својевремено, на оснивачкој коференцији Пакта за стабилност југоисточне Европе, у име Савеза

за промене присуствовао је Владан Батић. По повратку са коференције Батић је изјавио да је већ стављено на страну око пет-шест милијарди долара, које су предвиђене за нашу земљу чим оде Милошевић са власти. Уочи избора, тих пет-шест милијарди долара, ДОС је конвертовао у исто толико немачких марака.

А сада је проблем да се добије двеста-триста милиона марака да би се уопште преживела ова јесен. Увек сам говорио да се толико пара може добити од неког богатијег Србина из иностранства.

Ипак се надам да ћемо као народ преживети, али ова власт неће. Зато што се служи обманам. Народ се може обмањивати, али никад сви и све време.

● **Били сте оштар критичар и прошлог и садашњег режима. Имате ли због тога проблема?**

Чавошки: Не, зато што сам довољно познат, па ме тај јавни статус штити. Постоји извесна разлика између садашње и прошле, Милошевићеве власти. Ови данас, мање-више, не прогањају опозицију онако како је то чинио Милошевић. Спречавају ме да наступам у јавним гласилима. Држе се начела по којем треба пустити људе, како они то кажу, да лају, под условом да се тај лавез не чује.

Због тога чврсто држе монопол над свим кључним гласилима, нарочито електронским медијима ♦

ИЗМИШЉЕНИ ЛИК

СА ХАШКЕ ПОТЕРНИЦЕ

Американци могу све, превазишли су и клонирање, сада материјализују имагинарне ликове из књижевности

Објашњавајући сву противправну природу Хашког трибунала и ширину оптужби на рачун српског народа, Коста Чавошки је споменуо и потернице које су се могле наћи широм Републике Српске. На потерницама је и Грубан, човек коме није наведено ни презиме, а под рубрикама доб, националност, опис и адреса, пише потпуно исто-непознато.

Сва срећа да је међу Србима ово име ретко, иначе би сви Грубани дошли под удар хашке правде.

Међутим, иако нема ни његове слике, нити било каквих других података, овај „злочинац“ нам је врло добро познат. Главни лик покојног писца Миодрага Булатовића, у књизи „Херој на магарцу“, био је управо Грубан (презименом Малић). Како се нашао на потерници, питање је сад? Одговор зна Небојша Јеврић, новинар, ратни репортер и писац. Осећајући дуг према Миодрагу Булатовићу као свом књижевном узору, Јеврић је и после смрти овог писца продужио живот његовом Грубану. Видећи да Грубан има још доста тога да каже, написао је књигу „Херој на магарцу иде у Хаг“. Грубана у овој књизи прогања „госпођа Олрајт“, не би ли се домогла његовог славног дела тела. Свака сличност у имену госпође Олрајт са именом Мадлин Олбрајт је-намерна. Тако је Грубан пројездио на магарцу кроз још један рат, али то нам не објашњава откуд он на потерници.

Сам Јеврић то овако објашњава: „Када сам се одмарао у Црној Гори, налетим на Тота, бившег сниматеља Јутела, Србина који је побјегао на вријеме из Сарајева. Сад ради за неку страну телевизију. Тако, у причи, питаме ко је, по мени, највише убијао по Босни. Онако наивно, као успут. Каже да сам ја највише био на ратишту, сва их обишао, па ето да упоредим, побројим. Ја ко' из пушке: „Грубан“. Ту нам је неће и приче био крај“.

Ето, сад Хаг са свим Американцима, зна ко је злочинац Грубан. Одаћемо и где се крије. Отишао је на месец, да га отме Американцима

Тако пише на крају Јеврићеве књиге.

THE FOLLOWING ARE HELD BY THEIR RESPECTIVE CAPT...

НЕБОЈША ЈЕВРИЋ ХЕРОЈ НА МАГАРЦУ ПУТУЈЕ У ХАГ

Коста Чавошки: Књига „Херој на магарцу“
ИКОНОС

СРБИЈА * ЦРНА ГОРА
РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ДИЈАСПОРА * БЕОГРАД
ПОДГОРИЦА * БАЊАЛУКА
КНИН

РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА

ЧЕТВРТОГ АВГУСТА НАВРШИЛО СЕ ПУНИХ ШЕСТ ГОДИНА ОД ЕГЗОДУСА СРПСКОГ НАРОДА И УНИШТЕЊА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ КРАЈИНЕ ПРЕД БЕСТИЈАЛНИМ НАПАДОМ ХРВАТСКИХ УСТАША

ИЗГОРЕЛО СЕЛО

Дал' си прош'о друже путем
од Воћина па до Србије,
преко лепог села Бучја
наше Крајине

То је село изгорело,
спалише га усташе,
па од туге и од јада
стара мајка заплаче

За њим плачу Псуњ и Папук,
наших села извори
спомен оста
наших старих гробови

Издали нас зли душмани,
нека знају друже сви
издали су српску земљу,
ђесмо некад били ми

*Написао 1993.
Златко Његовановић,
борац, инвалид, избеглица*

НИКОЛА ПАШИЋ

„Раи не прижељујемо, али од следећих догађаја нећемо бежати.

Нећемо дозволити да Срби буду приказани као народ убица”.

-28.јул 1914.године, поводом аустро-угарског уљимашума Србији ујућеног после сарајевског айениаша

БУШ, ПРЕДСЕДНИК АМЕРИКЕ

„Аплауирам данашњем трансферу оптуженог ратног злочинца Слободана Милошевића у Хашки трибунал. Тај веома значајан корак од стране челника у Београду јамчи да ће Милошевићу на концу бити суђено за његове ратне и злочине против човечности”.

- 29.јун 2001. године, „Политика”, насловна страна

ВЕСЛИ КЛАРК, БИВШИ КОМАНДАНТ НАТО

„Акције НАТО представљале су суштинске прве кораке који су омогућили младим демократским снагама да остваре Милошевићев пад на изборима”.

- 29.јун 2001. године, пренеле све светске и домаће агенције

МАДЛЕН ОЛБРАЈТ, БИВШИ СЕКРЕТАР САД

„Ја сам умешана у целу ствар, али то није ствар личне природе”.

- 29.јун 2001. године, пренеле све светске и домаће агенције

ТОНИ БЛЕР, БРИТАНСКИ ПРЕМИЈЕР

„Заиста добра вест”.

- 30.јун 2001. године, током коференције о мировном процесу у Северној Ирској, када је чуо за киднаповање Милошевића

ОСРАМОЂЕН

ГЕРХАРД ШРЕДЕР, НЕМАЧКИ КАНЦЕЛАР

„Одушевљен сам”.

- 29.јун 2001. године, „Вечерње новости”

ЗОРАН ЂИНЂИЋ

„Спроводимо идеале земаљске, а не небеске Србије”.

- 28.јун 2001. године, јавно обраћање одмах после киднаповања Милошевића

„Изручење нема везе са донаторском конференцијом”.

- 30.јун 2001. године, „Глас јавности”

ОТПОР

„Могло је бити урађено једноставније, још пре три месеца”.

- 29.јун 2001. године, „Данас”

ВИДОВДАН

НЕБОЈША ЧОВИЋ

„Ја се никад нисам бавио људима прошлости. За нас у Влади Србије, уверен сам и у Савезној влади, тај период је завршен”.

– 30. јун 2001. године, „Глас Јавности”

ЖАРКО КОРАЋ

„На том састанку је било 20 сведока и има много сведока да је Војислав Коштуница био сагласан да се Слободан Милошевић изручи Хашком трибуналу”.

– 30. јун 2001. године, „Глас Јавности”

ВОЈИСЛАВ КОШТУНИЦА

„Председник Коштуница није био обавештен о јучерашњој одлуци Владе Србије да упути у Хаг бившег југословенског председника Милошевића.

Председник Коштуница је о овом догађају сазнао преко електронских медија”.

– 29. јун 2001. године, саопштење из кабинета председника Југославије, пренео ТАНЈУГ

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

„Злочиначки и издајнички досовски режим искоручио је Хашком трибуналу бившег председника Југославије Слободана Милошевића. Последице индиције да су још неки истакнути Срби ухапшени и искоручени или се припрема њихова искорука Хашком трибуналу.

Српска радикална странка се никада неће помири са њим издајничким чином који је срачунао да се до краја понизи српски народ. Урађено је то на највећи српски национални празник, на дан Светог Вида. Од када српски народ зна за себе, од када српски народ има свесћ и име, више хиљада година уназад, још из времена када није било никакве писане историје, Свети Вид је највећа српска светиња. На дан Светог Вида српски народ је у прошлости чинио највеће подвиге, попут Косовске битке, попут сарајевског атентата.

На Видовдан су прокламовани демократски услови. Видовдан је дан српске славе и српског евоцирања усјомена на борце пале за слободу.

Дан Светог Вида има огромно митско значење у српској историји. Свети Вид је заклетива сваког Србина, Свети Вид је нешто највећег, највредније што српство има. Свети Вид је митски предак Србинов, створитељ српства.

Квислиншка досовска власт је све то погазила. Они се хвале да су то управо урадили на Видовдан. Могли су да чују Зорана Ђинђића, на исти дан на који је Милошевић држао чувени говор на Газиместану пре 12 година”.

– 29. јун 2001. године, конференција за штампу Српске радикалне странке, дан после оптнице Слободана Милошевића

ЕМИЛ ФЕЈЗУЛАХУ

„Потпредседник Лиге социјалдемократа Војводине Емил Фејзулаху изјавио је вечерас да ће будући расплет политичких догађаја, после Милошевићевог изручења Хагу, бити искључиво у позитивном смеру”.

– 29. јун 2001 године, ТАНЈУГ

МИОДРАГ ИСАКОВ

„Тако нешто требало је јако давно урадити и ова држава би била у много бољем положају него што је тренутно”.

– 29. јун 2001. године, новосадски „Дневник”

ЈОЖЕФ КАСА

„Ову тешку одлуку донели смо лако”.

– 29. јун 2001. године, „Политика”

ШИПТАРИ

„Представници најзначајнијих политичких странака косовских Албанаца поздравили су вечерас изручење бившег југословенског председника Слободана Милошевића Хашком трибуналу, што је и била ударна вест свих информативних емисија приштинских радио и телевизијских станица”.

– 28. јун 2001. године, агенција БЕТА

МИРОЉУБ ЛАБУС

„Наравно, биће позитивне оцене учесника Донаторске конференције. Оптимиста сам у погледу исхода конференције и очекујем да се испуни основни циљ, а то је да се на сутрашњем скупу прикупи милијарду и 250 милиона долара”.

– 28. јун 2001. године, ТАНЈУГ

МИОДРАГ ВУКОВИЋ

„Истим путем одлази и српски национализам”.

– 29. јун 2001. године, „Данас”

ДМИТРИЈ РОГОЗИН, ПРЕДСЕДНИК СПОЉНОПОЛИТИЧКОГ КОМИТЕТА РУСКЕ ДУМЕ

„То је и потпуно политичко оправдање НАТО-акције против СР Југославије”.

– 30. јун 2001. године, „Политика”

СЕРГЕЈ ЛАВРОВ

„Руски амбасадор у Уједињеним нацијама, Сергеј Лавров, спречио да Савет безбедности Уједињених нација поздрави изручење Слободана Милошевића”

– 29. јун 2001. године, пренеле све светске и домаће агенције

СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ

„Последње речи које је Слободан Милошевић изговорио при уласку у хеликоптер: „Знате ли да је данас Видовдан”.

– 29. јун 2001. године, „Глас Јавности”

ОСИМ ВОЈНО-СТРАТЕШКОГ, ОКУПАТОР НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ ИМА И ПРИВРЕДНО-СТРАТЕШКЕ ЦИЉЕВЕ

САМООПРЕДЕЉЕЊЕ РУДНИХ БОГАТСТАВА СРБИЈЕ

Само наивни Шиптари мисле да им је одлазак српске војске и полиције отворио пут ка неометаном богаћењу. Ако окупација потраје, косовско-метохијска рудна богатства зайосеће странци, а Шиптари ће бити јефтина радна снага, остављена на милости и немилости страним послодавцима

Некада Мадлен Олбрајт, Бил Клинтон, а сада и Буш Јуниор, непрекидно таламба-сају о самоопредљењу Шиптара, никада нису узели у уста рудна и друга богатства Косова и Метохије. А управо им је циљ самоопредљење рудника (самоопредљење је у оба случаја мекша реч за отцепљење). Косово и Метохија се слободно могу назвати српским Кувајтом, не само због огромних резерви, него и због начина на који су отети матичним земљама, Србији и Ираку.

Најјужнији део Србије богат је, пре свега, лигнитом, чије се укупне залихе процењују на више од 11 милијарди тона. Према подацима Републичког завода за развој Србије, до сада је потрошено само око 1,3 одсто укупних резерви, што фактички значи да је ово наше рудно богатство једва начето. По бо-

гатству резерви, ова количина нискокалоричног угља сврстава Србију у сам врх европских земаља.

Под ногама окупатора леже и знатне количине других руда, пре свега олова и цинка. Лежишта ове две руде су процењена на око 42 милиона и 200 хиљада тона, а важно је напоменути да се прерадом оловних руда сем олова, као кључног производа, добијају и нуспродукти: сребро, бизмут и кадмијум.

На Косову и Метохији налазе се још два важна метала: никл и кобалт, чије се резерве процењују на 19 милијарди и 932 милиона тона.

Резерве руде боксита процењене су на милијарду и 668 хиљада тона.

То су рудна богатства о којима можемо говорити са дозом сигурности, јер је њихова распрострањеност годинама стручно обрађивана, али на Косо-

ву и Метохији постоји још много тога што је недо-вољно или уопште није истражено, као на приме разне врсте неметала и разних врста глина, кера-мичких и ватросталних. Да не говоримо о неиско-ришћености ресурса који се види голим оком. О по-љопривредним могућностима Косова и Метохије, наравно.

Зато овај део Србије није значајан само по ње-говој дубокој духовној укоренености у српској на-ционалној свести. Косово и Метохија имају и своју економску димензију, то је место наше прошлости и наше будућности.

То се јасно види на примеру „Трепча“. Ако су Американци потврдили ранију српску процену, да овај комбинат вреди 5 милијарди долара, онда се за-иста може веровати да толико и вреди. И то само „Трепча“, где су остали побројани, па и они неистра-жени ресурси?

Целој причи о потенцијалима треба додати и најновије процене које се појављују у америчкој штампи, а које наводе могућност постојања богатих нафтних резерви испод лежишта лигнита. Сада, ка-да смо све ово сабрали, сигурно да и она првобитна прича о шиптарском праву на самоопредељење из-гледа наивно. Они би да нам самоопределе руднике. Зна се у ком правцу.

Још нешто. Само наивним Шиптарима може изгледати да леже на парама и да им се одласком српске војске и полиције отварају путеви за несме-тано богаћење. У најбољем случају, ако потраје ова окупација Косова и Метохије, шиптарско ста-новништво ће бити претворено у јефтину радну снагу која ће за бедну надницу аргатовати за стра-не газде ♦

Читање овог извештаја отрежњује – овако по-чиње документ од три стотине страна насловљен „Као што је виђено, као што је речено, други део“, који је био објављен пре два дана од стране косовске мисије Организације за безбедност и сигурност у Европи. Истините речи. Извештај ОЕБС-а покрива кршења људских права која су се десила на Косову и Метохији у месецима после уласка КФОР-а на ову територију. У Приштину је 12. јуна ушла војска јачи-не 48000 војника под патронатом Уједињених наци-ја.

Другим речима, студија покрива оно што се до-годило на Косову пошто су ове снаге преузеле одго-ворност. Резултати нису изненађење, него скандал.

Рат на Косову је био вођен да би се тамо окон-чало етничко чишћење, завршен је, али је ово зна-чило почетак новог круга насиља и терора, спрово-ђеног од стране Албанаца, против српских, хрват-ских, ромских и муслиманских комшија.

Извештај ОЕБС-а је исцрпан каталог етнички мотивисаног зла у његовим разноликим баналним облицима. Дан по дан хронологија свих „догађаја“ везаних за људска права који су се десили између 12. јуна и 31. октобра иде до 135 страна, покривајући убиства (више од 150), пучњаве, паљевине кућа, пре-бијање и разне друге врсте терора.

Многе од тих злочина су починили независни људи, и ОВК се изјаснила против свих таквих чино-ва. Али, ова изјава можда није толико убедљива као што би могла да буде.

Извештај наводи многа убиства и друге злочине које су извршили људи који су носили униформе или значке ОВК. Јасно се види да је насиље усмерено ка неалбанском живљу на Косову и у великој мери ди-риговано елементима ОВК. Такође је јасно да циљ насиља није освета, већ да има за циљ да очисти Ко-сово од неалбанаца. Овде је много тога познатог из шаблона етничког чишћења: убиства у стилу погу-бљења, у сврху застрашивања циљне популације, ко-ја потом бежи, кампање паљења кућа, пребијања и понижавања, систематско протеривање са посла и одбијања давања посла појединцима из циљне попу-лације.

У сваком случају, дејствовано је да се Косово и Метохија очисте од скоро свих, сем Албанаца. У ју-ну је са Косова побегао велики број Срба и Рома, до октобра их је Црвени крст Југославије пописао око 234000.

НЕ ПРИЗНАЈУ СРБИЈУ АЛИ ПРИЗНАЈУ ЊЕНЕ ПАРЕ

Само за исплату пензија на Косову и Ме-тохији, у последњој деценији Србија је издва-јала 156.800.000 немачких марака. Само у пе-риоду од 1991. до 1998. године уложено је за развој више од 87 милиона марака

КОСОВСКЕ УБИЦЕ

Мајкл Кели, 8. децембар 1999.

То шта су Срби радили Албанцима је био велики злочин, а шта су радили и раде Албанци, је много мањи злочин? Али оба су злочини, а други се догодио и још увек се догађа, под оним што би требало да буде владавина закона Уједињених нација. Ово је битна тачка.

Протеравши снаге Слободана Милошевића са Косова, Сједињене Државе и њихови савезници узели су на себе да, као што је Клинтон рекао: „...заштите етничке косовске Албанце и етничке Србе једнако”.

Ово, благо речено, нисмо успели да урадимо. А то је страшно битно. Настављање етничког чишћења обећава идући круг у балканском циклусу крви. То што се ова кампања спроводи под владавином Уједињених нација, чини неизмерну штету Уједињеним нацијама и Сједињеним Америчким Државама, које Срби и њихови истоверници у Русији и Грчкој виде као примењиваче, не правде, него победе једне стране над другом у етничком и верском рату.

Зато је изненађујуће што је извештај ОЕБС-а примљен са апсолутном, тихом индиферентношћу од стране председника Клинтона, државног секретара Медлин Олбрајт и свих оних осталих, у медијима и круговима исправно-мислећих људи, који су једном бринули тако, врло, врло дубоко због патњи на Косову.

Заправо, то није изненађујуће, зар не? ♦

КОСОВСКИ ПУТНИК

На административној граници према Косову и Метохији, уз царинску и сваку другу контролу, путнике очекује и билтен КФОР-а. Ради га информативна служба окупационих снага, а деле га њихови војници.

Тако путници српских конвоја, који се крећу искључиво средом и петком, могу на чистој ћирилици прочитати окупаторско виђење догађаја у Србији. Билтен под називом „Косовски путник” третира све теме, од хапшења Слободана Милошевића, до ситуације у Црној Гори.

Са којих позиција, не треба посебно одговарати. Ипак, чланак који је привукао највећу пажњу односи се на—кијавицу. У чланку, дословце, пише: „Ако сте прехлађени, узимајте деконгестике за конгестију носа”. Тако су нам још једном доказали да смо полудивљи народ, јер нема тог Србина који зна шта ово значи.

ТЕСТ

КОЈИ ОТКРИВА ДА ЛИ СТЕ
ПОД УТИЦАЈЕМ МЕДИЈА

1) ДОК ГЛЕДАТЕ ЕМИСИЈУ О
СРПСКИМ ЗЛОЧИНИМА У
СРЕБРЕНИЦИ, ДОЂЕ ВАМ ДА:

- а) Побијете Србе
- б) Побијете муслимане
- в) Побијете Американце
- г) Дигнете руку на себе јер сте гласали за ДОС

2) КАДА ВИДИТЕ ЧЕДУ ЗА
ГОВОРНИЦОМ, ПОМИСЛИТЕ:

- а) Паметан младић
- б) Промените програм без размишљања
- в) Данас се баш добро урадио

3) ПРИМЕТИЛИ СТЕ ДА ЂИНЋИЋ
ЦЕЛО ВРЕМЕ ГЕСТИКУЛИШЕ
ПРСТИМА. ТО ВАМ БУДИ НАГОН:

- а) Да се учланите у Демократску странку
- б) Да му поломите барем два прстића
- в) Не буди вам никакве нагоне, само покушавате да га чујете
- г) Помислите да би одлично водио емисију за глувонеме

4) ПОШТО КОШТУНИЦА ОПЕТ НЕШТО
НИЈЕ ЗНАО, ВИ ВЕРУЈЕТЕ:

- а) Да заиста није знао
- б) Да је знао
- в) Да лаже
- г) Да је Ђинђић опет нешто замесио

5) КАДА СЕ НА ЕКРАНУ ПОЈАВИ БА-
ТИЋ, ПРВО ШТО ПОМИСЛИТЕ:

- а) Како има мужеван профил
- б) Како је била несрећна његова мајка
- в) Како забија нос где не треба
- г) Како је бабица вриснула и побегла
- д) Опипате свој нос

6) ВУК ОБРАДОВИЋ ЈЕ СТВАРНО СИЛОВАО
ПО СОЦИЈАЛДЕМОКРАТИЈИ:

- а) Да, наравно
- б) Да, Ђинђић је опет нешто замесио
- в) Не, али је Орлић брзо израстао у орлушину

ИЛИ

КОЛИКО ВАС ЈЕ ДОС
УЗЕО ПОД СВОЈЕ

7) ПОСЛЕ ПАРАДЕ ПЕДЕРА ВАШ
УТИСАК ЈЕ:

- а) Срамота што су их тукли
- б) Срамота што су их оставили живе
- в) Срамота што су тукли милицију
- г) Срамота што и милиција није тукла педере
- д) Педери помирили Делије и Гробаре

8) ДОК ГЛЕДАТЕ И СЛУШАТЕ
ДУШАНА МИХАЈЛОВИЋА, ПРВО
ШТО ПОМИСЛИТЕ ЈЕ:

- а) Прави човек на правом месту
- б) Како је Србија велика земља, кад у њој и мали људи постају министри
- в) Ископаће тебе Били

9) НЕБОЈША ЧОВИЋ ВАС ПОТИЧЕ НА
СЛЕДЕЋЕ РАЗМИШЉАЊЕ:

- а) Да је СРС имао више оваквих антикомуниста, никада не би изгубио изборе
- б) Спасео је југ Србије
- в) Продао је и север Србије
- г) Ако купи „Звезду”, навијам за „Партизан”

10) КАДА СЕ НА ТЕЛЕВИЗИЈИ ПОЈАВИ
КОРАЋ, УРАДИТЕ СЛЕДЕЋЕ:

- а) Искључите тон на телевизору
- б) Промените програм
- в) Угасите телевизор
- г) Продате телевизор

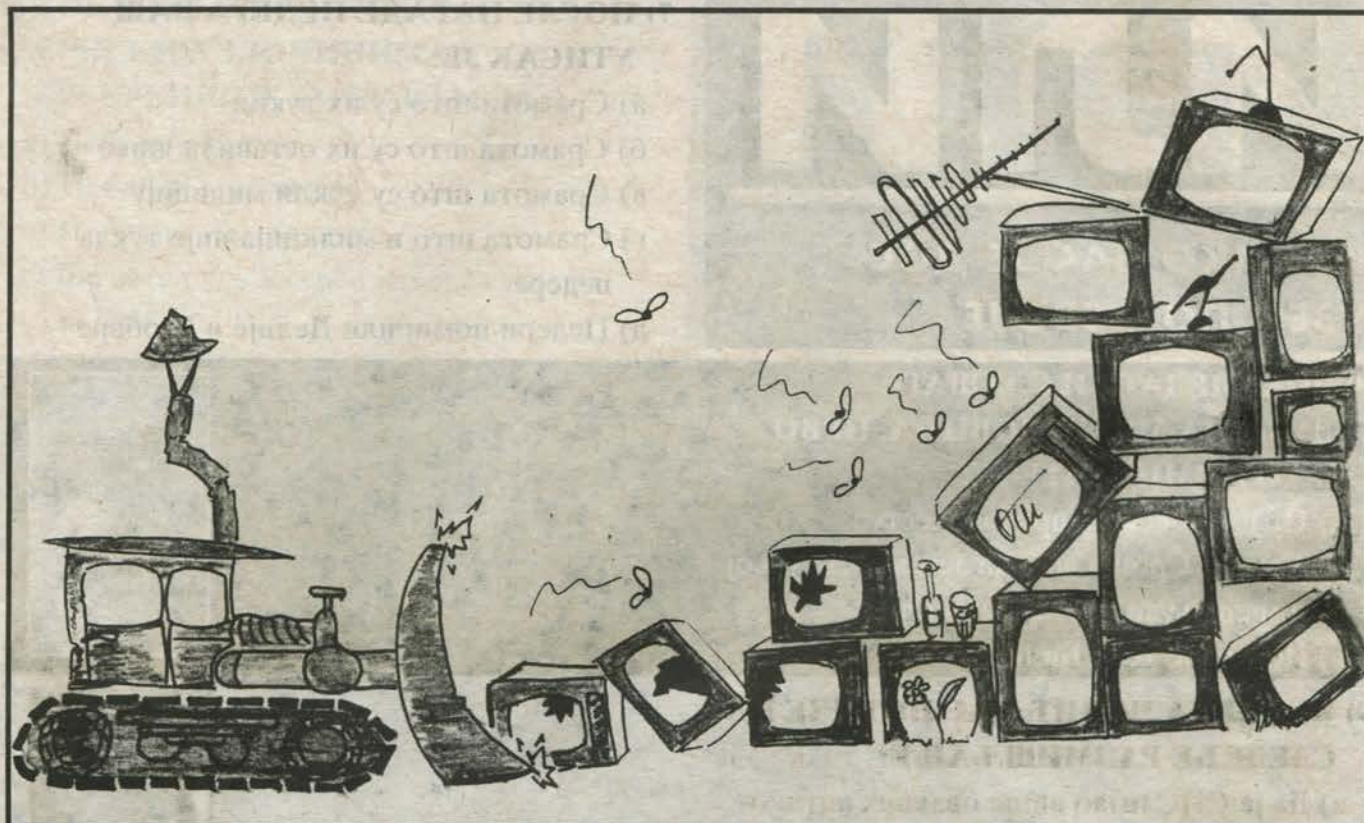
ТАЧНИ ОДГОВОРИ:

1. **ЗДРАВИ СТЕ,** уколико се још смејете, док читате одговоре. ДПС вам не може ништа. Наставите тако, у здрављу и веселу дочекаћете изборе!

2. **ЗДРАВЉЕ ВАМ ЈЕ НАЧЕТО,** ако сте се насмејали само два-три пута. Почните са терапијом. За почетак, избегавајте вести. Ипак, имате добре шансе да колико-толико здрави дочекаате наредне изборе.

3. **ОЗБИРНО СТЕ ВОЈЕСНИ,** ако сте после првих прочитаних ретова одустали од читања. ДПС вас је узео под своје, хитно почните са терапијом, иначе ћете на изборе ићи из луднице. Онда престаните са конзумирањем дневника, политичких емисија, па чак и забавног програма. Идите на пецање док све ово не прође!

4. **ВИ СТЕ НЕИЗЛЕЧИВИ ДОСОВАЦ,** уколико сте, без смећа и размишљања, у првих осам питања заокружили одговоре под „а”, а последња два потпуно игнорисали. Препоручујемо вам да се обратите најближој менталној установи.

КРАТКА ТВ КРИТИКА

1. **НОВА РТС:** Ништа ново, још горе. Да им бар нису изгорели цртани филмови.
 2. **ТВ ПИНК:** Од када је Мирјана Бобић-Мојсиловић написала: „Појавила ми се ружичаста флека на екрану”, ништа се није променило. Само се флека шири.
 3. **БК ТВ:** Телевизија феминизираних мушкараца и пластичних девојака. Као да их је иста мајка родила. Нероткиња.
 4. **ТВ ПАЛМА:** Минимакс нема више где да бежи. Мики Вујовић је на време побегао.
 5. **ТВ Б 92:** Бомбардују даноноћно. НАТО, врати се! Био си поштенији!
 6. **СТУДИО Б:** Био једном један Студио Б.
 7. **ТВ ПОЛИТИКА:** ТВ ПОЛИКИТА.
 8. **ТВ КБМ:** И у огласима могу да се мрдају слике!
 9. **АРТ ТВ:** Њих нису ослобађали?
- П.С.**
 Нешто мало из Републике Српске, што је два добаци до Србије:
- 9,5. **ТВ БН** (Бијељина): Имају директан пренос из кафане! Еј, кафано, дабогда се запалила. Са све телевизором.

ВЕСТИ ШТО НАМ ПРЕД ОЧИМА МИЧУ

1. НОВА РТС: Ред Коштунице, ред Ђинђића, па одозгоре мало Човића и ето га „Дневник“!

2. ТВ ПИНК: Дају вести у паузама музике уместо музику у паузама

3. БК ТВ: Добро пазе да се не замере овим новим. Осим када Богољуба јуре за порез

4. ТВ ПАЛМА: Још им и вести требају, па и овако су једва главе спас'ли!

5. ТВ Б 92: CNN је био бољи.

6. СТУДИО Б: Нема више вести на „Студију Б“. Било их је некад давно.

7. ТВ ПОЛИКИТА: Код њих је најобјективнији „Политикин забавник“. А где им је збрисала она плава?

8. ТВ КБМ: Од вести нема 'леба.

9. АРТ ТВ: Вук Бојовић пуштен из зоолошког врта!

9,5. ТВ БН: Нова фаца у кафани!

Ако ова власт потраје, опет ћемо веслати до слободе

ТОП-ЛИСТА НЕАНДЕРТАЛИСТА

(Прочитајте поново, није Тој листа надреалиста, него...)

ОСНОВНЕ НАПОМЕНЕ О ПОКРЕТУ:

Покрет неандерталиста настао је у Србији, а за свој основни циљ има њено враћање у камено доба (зато су његови оснивачи и узели овакво име, које у основи има прачовека-неандерталца). За званични датум оснивања покрета узима се 5. октобар, иако је покрет илегално деловао и пре тог дана. Покрет је до данашњих дана задржао методе подземног рада, зато што су чланови оценили да тако ефикасније делују, те да им јавност треба само да им повремено оцени популарност. Мерећи популарност, чланови се боре за примат у покрету, што је веома важно у случају успеха њиховог пројекта. Ако им успе да Србију врате у камено доба, онда ће заиста бити важно ко је главни у покрету. Јер, као главни имаће право на најлепше место у пећини (оно поред ватре) и на најбољи комад меса. Ово се не односи на доминацију над женкама, јер већину припадника покрета не привлачи супротни пол. Зато се врше повремена истраживања јавног мњења, на основу чега се формирају топ-листе,

како би сваки члан понаособ имао увид у кретање сопствене популарности и на основу тога планирао своје следеће мућке и подвале (што је дозвољен и договорен начин напредовања на топ-листама). Овај договор важи, по статуту покрета, све до повратка у камено доба, када ће чланови донети нови статут, што је такође регулисано статутом.

У својој суштини, неандертализам је еколошки покрет, дубоко забринут за будућност вољене му отаџбине и још му вољенијег народа.

Зато су сви чланови чврсто решени да истрају у искључењима и покушљењима телефона, еструје, воде и свега осталог што савременог човека (чак и у Србији) чини зависним потрошачем тековина модерне цивилизације. Што је најгоре, и загађивачем сопствене околине, на шта се сви чланови нарочито осипају (не у фракције, него по лицу од нервирања).

Ми се овим путем захваљујемо неандерталисту-ма што су нам доставили њихову најновију топ-листу, до сада штампану само за интерну употребу ♦

ПРВИ: Истакао се незнањем, што га приближава идеалу – неандерталцу

ДРУГИ: Први по мућкама и подвалама

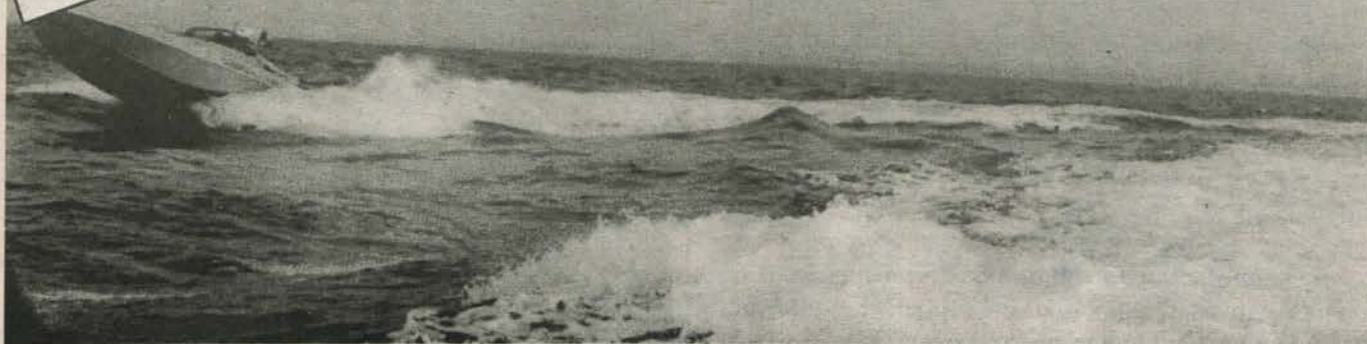
ТРЕЋИ: Истакнути теренски радник. Истакао се у копању рупа, пошто Србија нема довољно пећина

Групи портрет најужејег руководства покрета неандерталиста

Покрет има и свој подмладак, који се још увек пробија на листи

КРАТКОРОЧНО КУПОВАЊЕ СОЦИЈАЛНОГ МИРА

Пошио је после продаје Никшићке пиваре у унутрашњости Црне Горе остало мало или шачније ништа за продају, може се очекивати поново нека продаја на морској обали. Или ће продајни делове Црне Горе у којима живе они за које је Мило сигуран да ће на референдуму гласати за остатак у заједничкој држави

Лука Бар је још увек највећи центар из којег се шверцују цигарете у Италију. Тако вести важне за Црну Гору долазе из Италије, из уста италијанског окружног тужиоца Ђузепеа Скелсија. Тужилац наставља: "Лука Зеленика, а нарочито лука Бар, биле су врата за шверц цигарета у Италију. Лука Бар је то и у овом тренутку". Није то једино што Италија ставља на душу актуелном црногорском режиму. Италијане још више мучи што су успели да уђу у траг великим мафијашким босовима, али су им ови отперјали, у последњем тренутку, у Црну Гору. О томе Скелси каже следеће: "Неки шефови злочиначких организација мафијашког типа из Пуље побегли су између 1990. и 1996. године у Црну Гору. Сместили су се у црногорским градовима на обали, где су их, не обазирјући се на потернице Интерпола, штитили неки полицајци. Један од њих, шеф барске полиције Васо Баошић ухапшен је пре неколико година у Италији. Из Црне Горе водили су илегалну трговину цигаретама ка Италији, где су њихове групе обезбеђивале сигуран истовар, пре свега захваљујући томе што је мафија контролисала обалу и брда иза ње. Из Италије је долазио новац за куповину цигарета. Не шверцују се само цигарете глисерима.

Како дочекати референдум?

Шверцују се и пушке (калашњикови) и пиштољи који су коришћени у мафијашким ратовима на југу Италије".

Бузепе Скулси, који је ову изјаву дао летос, помало говори у перфекту, иако наглашава да глисери још увек јуре из луке Бар. У прошлом времену споменуо је и Зеленику, као и мафијашке шефове, што би могло да значи да су италијанска полиција и карабињери колико-толико сузбили шверц из Црне Горе.

Да је промет опао, види се са црногорске обале, по неким другим индикацијама. Продат је још један будвански хотел. Овај пут је то хотел „Мимоза” којег су купили Словенци за неких шест милиона марака. Пре њега, још прошле године, продат је Русима хотел „Плави хоризонти” у Радовићима.

Ови потези Мила Ђукановића могу се упоредити са потезима у игри „монопол” и то са оним играчима који губе партију, па продајући све са табле очајнички настоје да остану у игри. Ова игра је била изразито популарна, међу свим узрастима, пре неколико година, пре појаве стратешке игре „ризико”, а данас је упражњавају само најмлађи. И ти најмлађи знају да је најважнија ствар у „монополу” изградити хотел на сопственој земљи, а кад дође до прве продаје хотела, најбоље је одмах предати се, не дозволити противнику да вас мрцвари.

Црна Гора остаје полако без својих хотела зарад нечијег краткорочног интереса, јер шта је неколико милиона марака за хотел који то може да сам заради у неколико сезона. Са паметним радом, и у вансензонској понуди. Не, Мило тако не размишља. Њему требају паре и то одмах. Да их преточи у плате и пензије, да тако докаже како се у Црној Гори живи боље него у Србији, да докаже како ће бити још боље када се и формално отцјепи.

Њему, једноставно, истиче вријеме а расположење некад наклоњеног Запада све је негативније према његовим замислима. Конкретно, осим што му је опао девизни прилив од шверца, укинуте су му и мрвице са Запада. Немајући куд, дограбио је хотеле. То мало пара трајаће му кратко, али њему је сваки дан важан. Црна Гора бележи буџетски дефицит од око 80 милиона марака, тако да се може очекивати у скоро време још нека велика продаја на морској обали. По унутрашњости, после Никшићке пиваре, мало тога је остало за продају, па је могуће да распрода голу земљу, нарочито оне делове где живе они за које је сигуран да ће на референдуму гласати за останак у заједничкој држави са Србијом.

Јасно је, Мило купује време до референдума, који је изванредан. Важићу му је да некако прегура тих неколико месеци, а после народ неће имати коме да се жали. Он, Мило, остаће неприкосновени књаз Црне Горе, јер у тој отцепљеној карикатури од државе, његових 30.000 полицајаца биће сигурна гаранција демократске власти ♦

Специјалне снаге италијанске полиције плене цигарете из Црне Горе

Са митинга у Црној Гори

ДРАГИМ СУНАРОДНИЦИМА У ЦРНОЈ ГОРИ

Ми, Црногорци, расијани по свијету из политичких и других разлога, али рођени у брдима и долинама миле земље наших предака, пишемо вам ово отворено писмо, јер нас јако брину догађаји у старој отаџбини. Вама се данас поставља за нас несхватљиво питање, дали да се отцјепите од Србије!

То нам је несхватљиво, јер толико година, а за многе од нас и деценија, живимо са Србима и у мањим страним центрима, са Србима поријеклом из других крајева. Сви смо дијелили првобитне тешкоће свих избјеглица и исељеника, узајамно се помагали, стварали заједничке патриотске и вјерске организације и заједно се борили, гдје год смо могли, да помажемо народ у отаџбини. Бранили смо и бранимо његову част и славу прошлост против клевета којих је било исувише. Нигдје се није осјећала, а још мање правила, разлика између нас и Срба из Србије и других српских крајева. Срести се изненада у страном свијету са братом који говори српски, био је и остао радостан догађај за све нас. Али то није ништа ново.

срце што може да се чак и помисли на одвајање од Србије. Надамо се да ће разум и свијест о дугом заједничком, братском животу, преовладати против пропаганде засноване на краткорочним, ситним интересима извјесних појединаца.

Црна Гора само заједно са Србијом створиће велику будућност за свој народ који то заслужује, готово за омладину која то очекује.

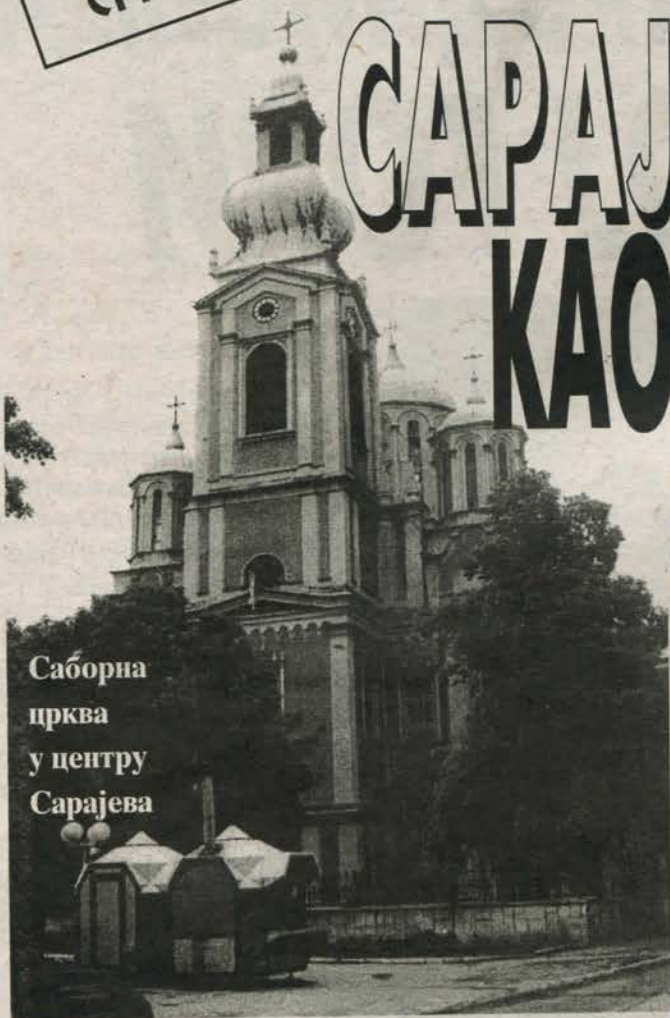
(Следе потписи)

Писмо је упућено уочи избора у Црној Гори, медијима у Југославији који су се углавном оглушили молби за објављивање. До „Велике Србије” је стигло са великим закашњењем, али смо одлучили да га ипак објавимо, зато што без обзира на релативну временску застарелост, до данашњег дана није изгубило ништа од своје актуелности, поготово када се имају у виду догађаји на црногорској политичкој сцени

РЕПУБЛИКА
СРПСКА

ОЛИМПИЈСКИМ ГРАДОМ ЈЕ ПОСЛЕ ДЕМОНСТРАЦИЈА У
ТРЕБИЊУ И БАЊАЛУЦИ ПРОТУЋАЛА ХОРДА КОЈА ЈЕ
ПРЕБИЈАЛА И КАМЕНОВАЛА СВЕ СРПСКО

САРАЈЕВСКИ СРБИ КАО ЈЕВРЕЈИ У ГЕТУ

Саборна
црква
у центру
Сарајева

Муслиманска полиција је званично објавила да није познати организатор линча, али се ипак зна да је премлаћивање преосталих сарајевских Срба организовао „Исламски центар”, којег воде муџахедини увезени у Алијину Босну за време рата. Зна се, зашто ишло тај „центар” што није ни крио. Исто тако се зна зашто је, у Србији, ово најновије страдање Срба иако мајсторски прећућала досовска власт

Сви смо чули шта се десило у Требињу и Бањалуци после покушаја постављања камена темељца за џамије у овим градовима. Реакција локалног српског становништва је била заиста и бурна, али није тешко схватити због чега. Иако нико нормалан не може да прихвати насиље као начин решавања проблема, ипак се пре изрицања било каквог суда мора проникнути у све чињенице које су довеле до ових насилних демонстрација. „Велика Србија” је о овим догађајима већ писала и језиком аргумената доказала да иза свега стоји тзв. „међународни фактор”. Пожурујући изградњу муслиманских верских објеката у националним

српским, па и хрватским срединама, окупатори поново долебају уље на ватру једва утихлог грађанског и верског рата.

Циљ им је да продужетком напетости у ентитетски и на сваки други начин одавно подељеној Босни и Херцеговини, оправдају свој даљи останак на функцијама. И велике плате, наравно. Исто тако, користећи нарочито муслимане, боре се и између себе, за своје циљеве. Тако је најконкретнија последица требињских и бањалучких немира била одузимање управе над међународном полицијом из руку Жака Клајна. Сада овим снагама управља Петрич, јер је успешно облајао Клајна, америчког човека, за испољену неспособност у организацији ових скупова. А Петрич је тај који је послао своје људе да провоцирају Србе.

Жак и остали расисти

У том америчко-европском препуцавању за доминацију овим делом Балкана, најдебљи крај су опет извукли Срби. По њима су сви здушно плували, Клајн понајвише, бранећи се од напада за неспособност. У том плувању имао је највећу подршку, гле чуда, у Томасу Милеру, америчком амбасадору у Алијиној филцан-држави.

Њихове изјаве биле су толико агресивне, толико су одисале мржњом према Србима, тако да изгледа да су унапред прижељкивали да се десе ови инциденти, како би доказали своје тезе о Србима као народу дивљака. И не само то, њихови изливи зла, били су права иницијална каписла за реакције муслиманских медија. Ликујући над демонстрацијама, сви муслимански медији су пожурили да Србе етикетирају као фашисте и неонацисте. Телевизија БиХ је до у бескрај понављала снимке демонстрација, пратећи сцене изразито хушкачким коментарима.

На резултат се није морало дуго чекати. До Србије, у смислу муслиманске реакције на протесте у Бањалуци и Требињу, стигла је само једна кратка вест из Сарајева. У два-три реда стао је извештај како је група муслиманских демонстраната покушала

да продре у српски део града, али је у тој намери онемогућена од стране полиције. Нигде се чак и не каже од које полиције, да ли од муслиманске, српске или међународне.

Нешто касније, скоро незапажен публицитет је добила још краћа информација, да је на једну српску цркву у Санском Мосту бачена експлозивна направа која није причинила већу материјалну штету.

У Србији никада није објављена вест да је у Бугојну нападнута погребна поворка и да је пребијен православни свештеник. Није објављено ни да су се муслимани, у селу Осијек, у близини Сарајева, испречили испред српског гробља и забранили Србима да обиђу гробове својих најмилијих.

Такво бедно извештавање о правом линчу који је протутњао не само Сарајевом, у ствари је у потпуном складу са досовском анационалном политиком, политиком незамерања по цену погибије сопственог народа. Зато и нисмо зачуђени оваквим дезинформисањем јавности.

А тих дана је било страшно бити Србин у муслиманском делу Сарајева. Горе него иначе, иако никад Србин није сигуран на њиховој територији.

Против Влаха за Алаха

Улицама олимпијског града ваљала се руља замотана у зелене заставе, украшене сабљама и изводима из Курана. Оне заставе са полумесецом и звездом или љиљанима изгледале су безазлено у односу на већи део марширајуће сценографије исламског дихада.

Васпитање нам не дозвољава да наведемо шта су све острашћени (ваљда зато што су недавно до ногу потучени) бојовници узвикивали. Навешћемо само оне пароле које новински папир ипак може издржати: „Идемо клати четнике“, „Од Стамбола па до Трста, неће бити крста“, „Против Влаха за Ала-

ха“, „Хајдемо на Добрињу“. (Добриња је део Сарајева који је донедавно припадао, једним делом, Републици Српској, али је под притиском међународне заједнице и уз помоћ домаћих колаборациониста предат муслиманима.

Постоје подаци (из муслиманских извора) да је ирски арбитар Шеридан, својом одлуком од 28. априла ове године, овај део Српског Сарајева уступио муслиманима за суму од пет милиона немачких марака).

У делу тог насеља Срби су још увек већина, иако се иселавају свакодневно, па би их се ту највише могло пребити или побити. Зато и узвикивање да се тамо окрене колона.

На путу до Добриње, прво је страдала српска црква Светог Преображења, у Новом Сарајеву. Црква је каменована у тренутку када је одржавана литургија, а верници који су потражили спас у оближњем парохиском дому, у том покушају су добили батине. Наравно, и парохиски дом је каменован. Поразбијани су прозори на цркви, а што је најгоре, оштећене су фреске које су преживеле чак и овај последњи грађански рат. На српском гробљу Свети Марко оскрнављена је истоимена капела, а опљачкана је и свећара у Старој цркви на Башчаршији.

Истовремено, проваљено је у Саборну цркву у строгом центру Сарајева, а испред просторија српске црквене општине претучен је ђакон Вања Јовановић. За остале случајеве премлаћивања зна се поуздано да их је било на десетине, али је тешко говорити о сваком случају поименице, јер уплашени људи те нападе нису никоме пријављивали, нити су тражили помоћ у муслиманским болницама.

А коме и да се жале? Неће их ваљда заштити колаборационисти из Републике Српске. Још мање ови из Србије.

Нема ту пара, брате Србине, на одбрани српства не може да се заради. Зато, браћо муслимани, удрите док можете. Док су ови у Србији још на власти. Не губите време, неће они још дуго ♦

КРАЈ СВИХ ЗАБЛУДА

• Постоји ли данас Српска радикална странка у Републици Српској?

Благојевић: Српска радикална странка дјелује у Републици Српској као најјача странка. Због забране такозване „америчке заједнице“ дјелујемо ван Парламента. То што је учињено према нама никад неће моћи да оправдају.

• Како објашњавате да сте најјача странка у Републици Српској?

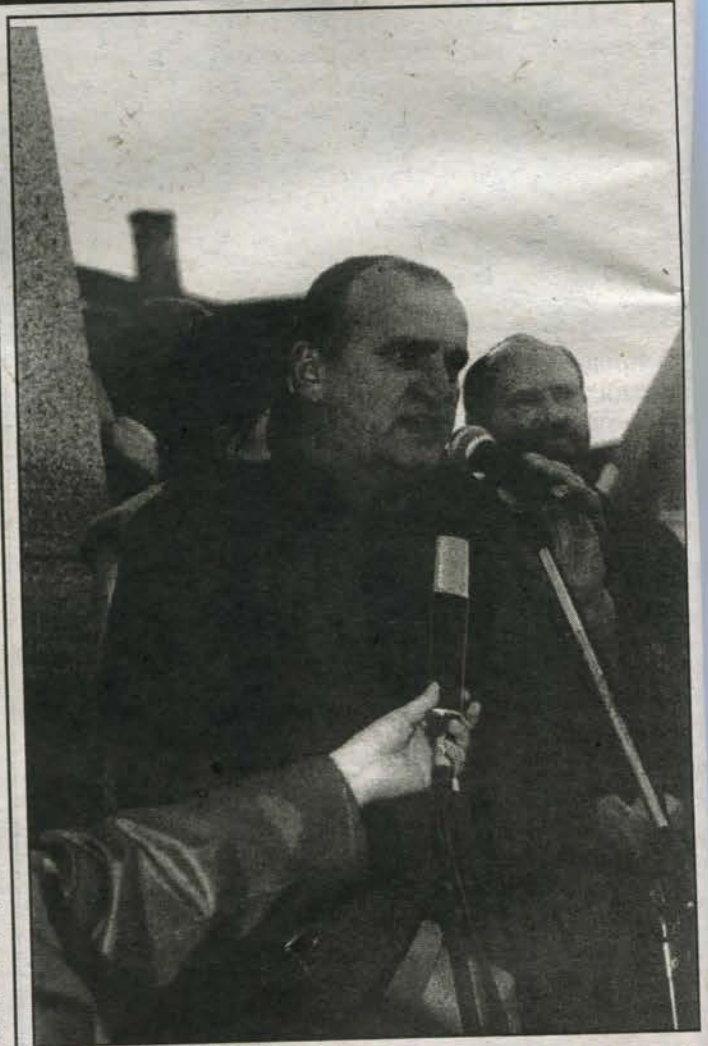
Благојевић: Сигурно смо најјачи, јер Република Српска и Босна и Херцеговина живе у условима својерсног протектората и окупације. Све анкете објављене прије избора у Босни и Херцеговини, указивале су да бисмо ми могли добити велику подршку бирача и да бисмо чак могли освојити много више мјеста него што смо имали прије.

• Кажете да сте и сад снажни. Можете ли то потврдити неким истраживањем јавног мнијења?

Благојевић: Најбољи показатељ је управо Бијељина. Овдје имамо 3.700 чланова. Кад смо бојкотовали изборе, савјетовали смо свим нашим члановима да не изиђу на изборе. Само један наш члан изишао је на изборе и ми смо га избацили из странке. Један члан Српске радикалне странке, који се учланио кад је председник Никола Поплашен побиједио на изборима, такође је искључен јер је одмах по објављивању резултата избора затражио да га поставимо на неку позицију у Државној безбједности. Ја сам му, међутим, поручио, да му је боље да се ухвати бренте на некој пилани, јер тамо је ионако боља плата од оне у полицији! Ето, то је једино осипање из Српске радикалне странке.

• Поменули сте председника Поплашена. Да ли је, за вас, Мирко Шаровић председник Републике Српске?

Благојевић: Председник Републике Српске је Никола Поплашен. И поред стравичних притисака, који су вршени и велике подршке тадашњем противкандидату Биљани Плавшић, Никола Поплашен је на легалан начин дошао до побједи на председничким изборима. Нико никада није побиједио доктора Поплашена! Председник Републике Српске може да буде само онај ко побиједи на слободним изборима, на којима би сви имали право да се кандидују. Наравно, поштујући ону одредбу да се не могу кандидовати лица са хашких оптужница.

• Како укратко описујете политичку ситуацију у Републици Српској?

Благојевић: Прво, ми данас немамо изабрану власт у Републици Српској. У Републици Српској имамо само одабране представнике власти које и он представља. То је била фарса од избора. Сви су пристали на неке услове и то по диктату међународне заједнице, што наравно одудара од свих оних обећања, која су народу дали прије избора. Сва та ситуација са „одабраним“ највише личи на тренутно стање у дистрикту Брчко. Тамо су Српској радикалној странци понудили да предложимо своје кандидате за одабир, како би били заступљени у Скупштини дистрикта. Наравно, ми смо то одбили! Јер, они би, рецимо, од двадесет кандида-

та одабирали оне који њима одговарају. Нисмо хтјели да будемо они које ће неко да „одабира“.

• **Да ли је, по вашем мишљењу, Влада, на челу са Иванићем, положила тест у овом периоду?**

Благојевић: Не. Мислим на сва она обећања о 40.000 радних мјеста, влада експерата, повећан стандард... Данас се види да од тога нема ништа! Свака озбиљна влада би се прије распустила, ухватила за руке и колективно скочила са хотела „Босна“, него што би у једном дану, једним потезом, повећала цијену нафтних деривата за двадесет пфенига по литру! Шта се то тако озбиљно десило да се тако нешто учини! То поскупљење је удар на, ионако, јадан стандард грађана. До ове одлуке дошло је због притиска нафтног лобија, јер они знају да се у оваквој ситуацији може највише красти и манипулисати. Паралелно са тим, у пакету иде и ослобађање од пореза на територији Српског Сарајева. Тако је створена огромна рупа за прање новца и криминал, гдје је, уосталом, господин Шаровић прави експерт! Сјећате се да је он својевремено био шеф изградње града Српског Сарајева. Сав материјал, намијењен за градњу Српског Сарајева, ишао је у федерално Сарајево. Младена Иванића лично смаграм неспособним за обављање функције председника Владе Републике Српске. Његова странка је странка творова. Иванић иза себе има само једну партију гдје је био истакнути члан, а то је Савез комуниста.

• **И поред свих ваших примједби на рачун Шаровића, не може се избјегнути чињеница да сте својевремено били у коалицији са Српском демократском странком?**

Благојевић: Српска демократска странка није издржала на патриотској позицији, коју су српски радикали пратили. Ми смо с њима били у коалицији само при избору председника Републике Српске. Са њима смо се разишли веома брзо због усвајања престанка Закона о коришћењу напуштене имовине. То је био почетак нашег бурног разлаза. Тада је Драган Чавић мене лично молио да извршим притисак на посланике Српске радикалне странке да се усвоји тај закон. Он је имао задатак од Карлоса Вестендорпа, тадашњег високог представника, да убиједи српске радикале да се усвоји тај закон, а све са циљем враћања његовог посланичког мандата! Њему је био много пречи посланички мандат од судбине 450.000 избјеглица, које су усвајањем тог закона практично ствљене ван закона.

• **Ипак, Чавић је добио гласове на претходним изборима?**

Благојевић: Морам да кажем да су резултати посљедњих избора збир крађе и фалсификата. А кад се краде, Српска демократска странка је ту највјештија! То се показало и на овим изборима. Рецимо, имамо податке да је, на неким гласачким мјестима, до њиховог затварања, на изборе изишло тек 23 одсто гласача, да би се, након затварања, саопштило да је изишло 87 одсто гласача! Зна се да је, код крађе, Српска демократска странка најспретнија.

• **У посљедње вријеме постоје различите иницијативе за укидање ентитета и кантонизацију Републике Српске?**

Благојевић: Ту лежи и разлог што ми нисмо могли да изађемо на изборе. Наши посланици би успјели да спријече разарање Републике Српске. Ова власт сад није способна то да спријечи. У том контексту најгори је Младен Иванић! Српска демократска странка је, у овом тренутку, преузела улогу Биљане Плавшић и њеног Српског народног савеза.

• **Зашто је Иванић најгори.**

Благојевић: Зато што сједи на двије столице. С једне стране, шурује са Српском демократском странком, а у заједничким органима, с друге, са Алијансом за промјене, у којој партиципира и Харис Силајдић!

• **Кажете да власт није способна да спријечи разарање Републике Српске. Који рецепт би радикали примјенили?**

Благојевић: Само досљедно поштовање Устава и Дејтонског мировног споразума. Ми смо, подсећам, једина странка на овим просторима, која је била против потписивања тог споразума. Али, ми смо прихватили фактичко стање.

• **Ко може, онда, да спаси Републику Српску?**

Благојевић: У овом тренутку, највећи интерес српског народа у Републици Српској је управо очување Дејтонског споразума. Њиме се чува и Република Српска и све оно што смо остварили тим споразумом. Међународна заједница, наравно, сад жели да нас оштети. Арбитражна одлука за Добрињу је само почетак. Ко зна шта нас чека у наредном периоду. Интерес оних, који данас учествују у власти у Републици Српској је једино пљачкање народа. То је њихов мотив. Влада Републике Српске се љуља. Али треба рећи да се Влада Републике Српске не љуља због догађаја у Бањој Луци и Требињу, Добриње, поскупљења горива, већ се, замислите, љуља због функције директора Термоелектране у Угљевику! Око тога се љуља. Такви људи неће ништа покушати да учине за српски народ и Републику Српску.

• **Да ли мислите на борбу за функције?**

Благојевић: Ма какве функције. Они се боре да краду. Коначно је вријеме да Српска демократска странка оде са политичке сцене Републике Српске.

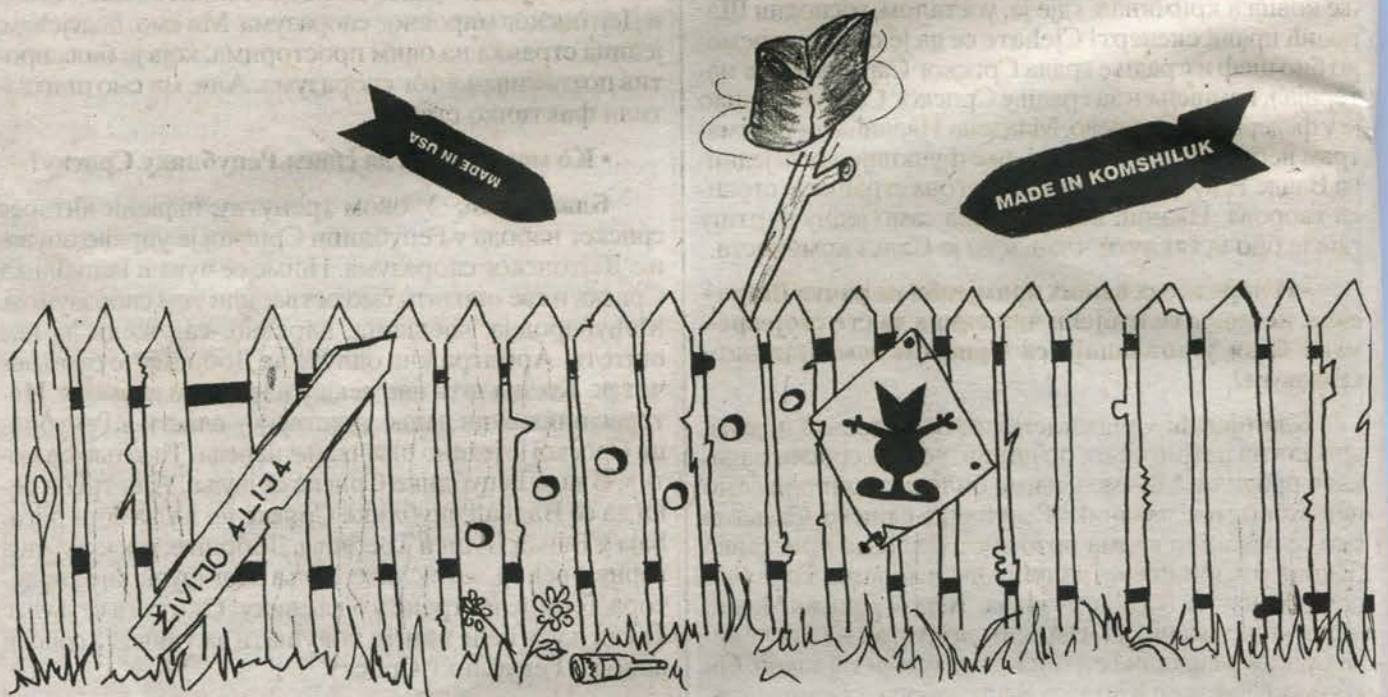
• **Како се данас, уопште, финансира Српска радикална странка Републике Српске?**

Благојевић: Веома тешко. Продајемо неке књиге, које су нам остале из неких прошлих година. Али издржаћемо, јер наша судбина је судбина српског народа! Све оно што је намијењено српском народу, читава се на Српској радикалној странци.

• **Страхујете ли, због вашег ратног ангажмана, да сте можда на тајној оптужници Хашког трибунала?**

Благојевић: Свако може да буде кандидат за Хаг. Ја се поносим што у мојој пушци, током рата, није био каранфил, већ метак. Поносан сам што сам ратовао. Ми смо у Српској радикалној странци гледали да се нигдје не огријешимо о норму ратног права ♦

ПОГЛЕД ПРЕКО ТАРАБЕ

СЛОВЕНИЈА
МАКЕДОНИЈА
БИХ **ХРВАТСКА**

ПАНИКА

У САРАЈЕВУ

Хашкењем тројице муслиманских генерала, Хашки трибунал ошворио је ловиште и на територији која се зове Федерација БиХ. Сви су изгледи да је на листи за Хаг и сам Алија Изетбеговић

Сви су изгледи да ће и Алија Изетбеговић из прве руке, као бројни Срби пре њега, сазнати шта је то начело командне одговорности. Терен за његов пут у Холандију је недавно припремљен изненадним хапшењем тројице високих официра његове војске. Ухапшени су Енвер Хаџихасановић, Мехмед Алагић и Амир Кубура, сва тројица добро позната Србима, не толико српским војницима, колико цивилима. Њихово хапшење прострујало је, кроз оно што се зове Федерација БиХ, праћено потпуном неверицом, огорчењем и, на крају, страхом. Па зар и нас хапсе, па ми смо тако добро сарађивали, урадили смо све што је Запад хтео, па зар нас жртве чобана са брда, жртве фашистичких агресора из Југославије? Тако се укратко може сажети просечна реакција муслимана у Алијиној државици.

Заиста, и са српске стране има изненађења. Тешко је, барем на први поглед, објаснити хашки лов на муслиманске официре и политичаре који су учествовали у рату. Ми, Срби, навикли смо да само нас хапсе, тако да најновији поступци Хашког трибунала могу довести до преиспитивања већ доказане тезе по којој је овај суд оформљен само да би судио Србима и Србији.

Наравно, не ради се о напакон пробуђеној савести Карле Дел Понте, није у питању никаква уравниловка која би изједначила одговорност свих учесника грађанског и верског рата на просторима бивше Југославије. Реално сагледавање ситуације доводи до закључка да Хашки трибунал има вишеструку намену, да је пре свега намењен уништењу српске

КО СУ МУСЛИМАНСКИ ОФИЦИРИ ИСПОРУЧЕНИ ХАШКОМ ТРИБУНАЛУ

1. Енвер Хаџихасановић: дезертирао из ЈНА у чину потпуковника, био командант Трећег корпуса Алијине војске. Пензионисан као начелник штаба.

2. Мехмед Алагић: дезертирао из ЈНА у чину потпуковника, био командант Трећег корпуса, на тој дужности заменио Хаџихасановића. Био командант Седмог корпуса Алијине војске. Као члан главног одбора СДА изабран 1996. за председника Санског Моста (када су почињени највећи злочини над Србима у овом граду).

3. Амир Кубура: Из ЈНА дезертирао у чину капетана. У децембру 1992. постаје начелник штаба 7. муслиманске бригаде (јединица која је окупијала муџахедине из исламских земаља, позната по зверствима над Србима, па и Хрватима). У марту 1994. постаје командант муслиманске бригаде стациониране у Тарчину (српском месту наомак Сарајева, познатом по силосу у којем су мучени и убијани заточени Срби). Ухапшен је као активни официр Алијине војске.

државе, али и успостави и утврђивању стране окупације на свим осталим територијама насталим распадом СФРЈ. Из овога произлази само један закључак: на Србе је далеко већи притисак јер су и пружали највећи отпор новом светском поретку, а свим осталим народима, нарочито муслиманима, боље би било да нису улазили у конфронтацију са Србима. И то

по два основа: не би страдали у рату, а то је дефинитивно тачно, јер су муслимани највећи губитници прохујалог обрачуна и не би дошли у ситуацију да их сада неко лови као Србе.

Алија као Биљана

Ушушкани у плодове колаборације, муслимански лидери сада су поливени хладном водом. Леде-ном, за врат. Нешто слично као Биљана Плавшић знатно пре њих. И питају се где су погрешили. Нису нигде, само им је истекао рок употребе, а и помало су постали тешки за одржавање. Запад који их је свесрдно подржавао окренуо им је леђа у тренутку када је њихов исламски фундаментализам постао сувишан, када је прошао рат, када су у миру њихове паролe постале бесмислене.

Управљање донацијама и разноразним кредитима поверено је гомили неутицајних политичара из другог плана, који никада нису уживали подршку већине муслимана, али су самим тим били лакши за контролу. Са своје стране, Изетбеговић је имао потпуно другачију визију његове „суверене“ БиХ. Стварно је мислио да ће његово скраћено издање Босне имати сопствени идентитет, да ће докрајчити Републику Српску и увести шеријат у све поре друштва. Сметнуо је са ума само једну ситницу, сви кредити морају да се врате. И то са каматом.

Сада, када је његов народ остао без силне хуманитарне помоћи, када су пресушиле све донације, у муслиманском Сарајеву се тешко живи. Све је скупо, привреда не постоји, а што је најгоре не види се било каква могућност изласка из кризе. Јер, Алијина Босна нема готово никакве ресурсе, нема сопствену производњу хране, индустрија не постоји, а оно мало што је функционисало, као производња „Шкоде“ у вогошћанском „ТАС-у“, и то је сада само производња губитака. Чак су им западнохерцеговачки Хрвати узели и једини ваљани привредни гигант „Алуминијумски комбинат Мостар“. На основу извјештаја комисије ОХР-а прихваћено је као регуларно улагање Туђманове владе у овај комбинат. Иако те Туђманове паре у рату нико није видио, сада су фирме из сусједне Хрватске власници мостарске фабрике. А извоз Алуминијумског комбината мери се стотинама милиона марака.

Западњачко предвиђање догађаја

Пошто се авет глади надвила над муслиманима, Запад је предузео неопходне кораке, у шта спада елиминисање Изетбеговића. По западњачком виђењу балканских менталитета, социјална беда је увек узрок буђења национализма и сличних зала које тако успешно тамани нови светски поредак. Зато Алију треба на време склонити и уједно послати опомену онима који би да га наследе. Јер, неоспорно је да би се муслимани, разочарани својим садашњим руководством, поново окренули свом старом добром Алији и његовој СДА.

Е зато ће у Хаг, што не значи да ће тако бити стављена тачка на исламски фундаментализам. Не,

Ужарени погледи на
смотри 7. муслиманске
бригаде у Зеници 1993.

Муслиманска војска данас: молитва
Алаху у америчкој униформи

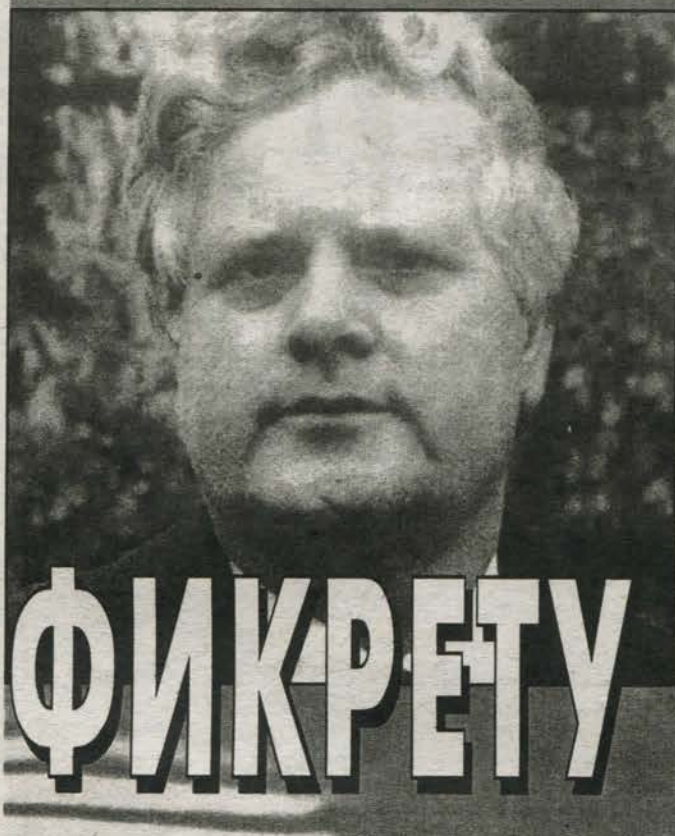
Запад ће пустити фундаментализам из Пандорине кутије оног тренутка кад процени да му поново одговара. Кад то одговара Америци, а не Алији. Осим тога, Изетбеговић је добрано стар и сенилан. Па тешко да ће у возном стању дочекати нове јурише у славу Алаха.

Први наговештај о могућем хапшењу Алије Изетбеговића стигао је у Сарајево кроз захтев хапшких истражитеља да им се пошаљу стенограми са седница Алијиног ратног председништва. Захтев је стигао скоро истовремено када и хапшење поменуте тројице официра, али најзанимљивије је понашање потенцијалних кандидата за пратњу Изетбеговића. Најсмешнији је био Стјепан Кљујић, некадашњи председник ХДЗ-а и члан тог ратног председништва. Човек који се први пред камерама муслиманске телевизије појавио у маскирној униформи, сад тврди да нема појма ни о чему, једва се сетио да је уопште био рат. Упитан да ли је, као члан председништва, знао за муслиманске ратне злочине, одговорио је: „Тога у билтенима које смо добијали није било“.

Сада се од Алије сви дистанцирају, перу руке и Харис Силајџић и Ејуб Ганић и сви остали. Само Алија достојанствено изјављује: „Спреман сам подјелити судбину са својим генералима“.

Па, нека је дели. Ми, Срби, за њим нећемо ни славити ни нарицати. Имамо ми својих проблема.

А он, Алија, у самоћи Шевенингена, имаће времена да размисли да ли је погрешно што је одбио руку коју су му понудили Срби, много пре рата, пре Дејтона и још много пре Хага ♦

ПОЧЕЛО СУЂЕЊЕ ФИКРЕТУ АБДИЋУ

Хрватске власти су, 7. јула ове године, ухапсиле Фикрета Абдића, бившег директора „Агрокомерца“ из Велике Кладуше и спровеле га у Окружни затвор у Ријеци. У овом граду ће му бити суђено по наводима оптужнице пристигле из Федерације БиХ, народски речено, Алијине државице. Муслиманске власти у Сарајеву су неколико пута тражиле изручење Фикрета Абдића, познатијег као Бабо, али су се и Туђман и сада Месић, уредно оглушивали на ове захтеве. Последњи пут су обновили захтев у јануару 2000. године, рачунајући на смену власти у Хрватској, али им је одговорено да је Абдић хрватски држављанин и да га Хрватска као таквог не може и неће испоручити.

До хапшења и суђења пред хрватским судом дошло је, ипак, јер су сарајевске власти сада кренуле у офанзиву преко Хашког трибунала. Додуше, Хаг је одбацио највећи део оптужница, осим оног који окривљује Абдића за успоставу концентрационих логора. Сада за те оптужбе одговара пред хрватским правосуђем. Боље му је и тако, него да падне у руке браћи муслиманима или Хагу.

Колико је познато, одбио је службеног браниоца и одлучио да се брани сам.

Предстојећи судски процес одједном нас је подсетио на овог човека, којег смо у ових неколико година после рата готово заборавили. Фикрет Абдић је јединствена појава на политичкој сцени бивше СФРЈ, која је обележила почетак распада те заједничке земље различитих народа. Те 1985. године, када је први пут суђен и осуђен у познатој афери, десило се по први пут и јавно, да се спомињу различити политичари и различите политичке опције. Већ се тада дало наслутити да нешто не штима у монолитном Савезу комуниста Југославије, поготово у његовом босанско-херцеговачком огранку.

У сенци хашких оптужница и изручења у Хрватској гошћено нејирмењено поочиње процес против бившег директора „Агрокомерца“ и бившег председника Аутономне покрајине Западна Босна

Убрзо пошто је, 1990. године, изашао из затвора, прикључио се новим политичким токовима. И у Босну је стигла „вишестрачка демократија“, па се укључио у Алијину СДА. На првим изборима био је кандидат ове странке за председника БиХ-и победио. Председничко место је уступио Изетбеговићу, чиме се може означити почетак краја Босне и Херцеговине какву смо познавали.

Негде 1993. године кладушки Бабо се предомслио, основана је Аутономна покрајина Западна Босна, која је све време постојања била у отвореном рату са Алијиним Босном.

Када је Велика Кладуша пала под налетима муџахедина, уточиште је нашао у Хрватској. Тамо је, све до хапшења, управљао својим сопственим „Агрокомерцом“, којег је основао после напуштања Велике Кладуше.

Колико је био у завади са Алијом Изетбеговићем, сведочи и податак да се у хрватским затворима још увек налази група муслиманских специјалаца послата из Сарајева да га убије. Само то је неспорно у причи о Фикрету Абдићу, он је велики непријатељ Алије Изетбеговића. Све остало је енигма за обичног грађанина. Ко је човек који се руковао са Радованом Караџићем и Слободаном Милошевићем, а којем је Фрањо Туђман дао хрватску „домовницу“ ♦

НАДВОР НАТО

*... ишло у преводу са македонског значи „Најо-
ље НАТО”. Ова парола оштрежњења, често се
види на пројектима испред америчке амба-
саде у Скопљу, али, чини се, са закашњењем*

Нико као Македонци није био, на овом проклетом Балкану, толико сигуран да им не прети никаква опасност. Нарочито њихово руководство. Фосилирани Киро Глигоров се хвалио својом мудрошћу у тренутцима распада Југославије, па чак на неколико дана уочи упада балистичких хорди давао и интервјуе у којима је одавао непознате чињенице о својој улози у раним деведесетим. Колико му сад пије воде она о његовом маневрисању између Туђмана и Милошевића? Маневрисао је, али је ипак мало више шуровао с Франљом.

И тада, као и данас када се и његова кућа види на CNN-у, било је јасно да се поред пожара не може проћи, а да се макар дима не нагуташ.

Све је било у реду док су на CNN-у гореле српске куће, то пробугарским снагама у Македонији није много сметало. Са данашње тачке гледишта, са Шар планине изнад Тетова, језик математике побива све његове тврдње. Да је одлучио да остане у Југославији, онда би Кучан и Туђман насупрот себе има-

ли три или чак четири републике и не би им било лако да спроведу своју намеру. Она четврта република била би Босна и Херцеговина. Алија не би имао куд, сигурно би прихватио већ понуђену фотелју првог председника.

Осим тога, имао је већ подељену Босну, па би и у свету нови пројекат Југославије од четири федералне јединице био прихваћен.

Двадесет демантија једног обећања

Уместо тога, Киро је тим надобудним младобугарима, попут Љупча Георгијевског, подилазио, све у покушају да произведе неки општи народни набој који би оправдао његове личне амбиције ка отцепљењу.

Што даље од Београда, то ближе Софији.

А када су му Шиптари покуцали на врата, из Софије је стигло само једно охрабрење, у тренутку несмотрености обећана војна помоћ. Уследило је најмање двадесет демантија те вести, тако да сад нема не само бугарских тенкова, него ни речи утехе. Толико о Македонцима пробугарске оријентације, обашка што су Србе отпуштали са посла и што у нови, са Запада диктирани Устав стављају Шиптаре, а Србе опет претрчавају. Нек' им је просто, трпели су

Пукло братство и јединство: Цафери, Георгијевски, Црвенковски и Имери

Македонијом путује изложба музејског оружја под именом „Неопходна жетва“

диктираног у Бриселу. Схватила је цела Македонија да Запад својим притисцима завршава оно што Шиптари не могу оружјем. Пре народа, то је схватио Георгијевски, па је зато ноншалантно, у сред рата, отишао да летује на Криту. Са све парама које је наплатио за своје услуге.

Са Љупчетом и сличнима, слика је комплетирана, потпуно пресликана са оне косовско-метохијске. Све је постављено на празно бело поље, шака јада шиптарских терориста, моћни НАТО, куку-леле западна дипломатија (вечито забринута за људска права) и на крају, али само случајно на крају, домаћи издајници.

Зато је прогноза будућег развоја догађаја и стала у само једну реч, тешко, али није олако изречена. Како су прошли Срби у сукобу са Шиптарима, тако ће и Македонци. Зато што то хоће НАТО.

Ипак, понављамо, опстаће народ, који све што му се догађа мора да схвати као први чин. Нестанак државе је први чин. Други чин је нестанак народа. Где су сада Срби са Косова и Метохије, из Републике Српске Крајине? Јесмо страдали, али на нашим грешкама, осим што учимо ми сами, може да учи и македонски народ.

Да не би нестали, Македонци морају да се одрекну лоших политичара као што је Глигоров и да надобудну омладину, коју предводи Георгијевски, пошаљу где јој је место. У дискотеке, а не у скупштинске клубе ♦

Срби и теже и горе. Нек' је просто и Георгијевском, који није ни сачекао да се охлади леш Југославије, па одмах довео у земљу Ванчу Михајлова, убицу последњег владара Југославије, краља Александра. Где су му сад лавови са застава, лавови којих никад није било у Македонији? Увек је било орлова, и то оних најлепших, белих, али за њега су они мрске животиње.

Све су ово чињенице, али никоме није намера да игра коло око запаљених македонских кућа. И поред свега, Срби би помогли да икако могу. Исти су нам душмани. Само, сада и нама као и вама НАТО поставља владу и диктира устав. Сад би, тај исти НАТО, који је све и закувао, као да нешто помогне. Као, скупљају неко оружје од терориста са Проклетија. На једном месту га скупе, па им хеликоптерима пребаце оружје и муницију на нове положаје, да не вуку уморни Шиптари.

Наук за убудуће

Да ли ће опстати досадашња Македонија, устројена онако како је познајемо после распада СФРЈ? Тешко. Али зато ће опстати народ, онај исти који је са македонским Србима демонстрирао против НАТО агресије на Југославију, који је тих тешких али славних дана показао да размишља својом главом, да се не може тек тако пресећи једнородност Срба и Македонаца. Свака част Софији, али Београд је, ипак, Београд. Види се то и сада када демонстранти у Скопљу покушавају да спрече доношење новог Устава,

ПРИВИДНИ САН

Сусрети двојице највиших државника Америке и Русије, по правилу, обавезно су праћени загрљајима, осмесима и уопште до сада невиђеном дозом узајамне срдачности. Толики изливи искреног пријатељства нису забележени у целокупној историји руско-америчке дипломатије. Просто невероватно са којим жаром један другом падну у загрљај. Наравно, то производи одушевљење међу заговорницима новог светског поретка, јер се напokon, ето, види да се и Русија приклонила америчком виђењу будућности планете. Са друге стране, председничко дружење подстиче извесну клаустрофобију међу народима који су изложени директном удару новог светског поретка.

Међу Србима, на пример. Количина испољеног међусобног разумевања Буша и Путина у српском народу доводи у питање праисконски, природни и историјски русофилизам. Нарочито после свих ратова и бомбардовања. Меутим, неки очигледни показатељи говоре другачије. Изабрали смо три чињенице које неоспорно доказују да руски медвед није утонуо у зимски сан, ушушкан западњачким вредностима и, пре свега, обећањима.

Чињеница прва

Тренутно најактуелније питање између две светске силе је америчка инвестиција у антиракетни штит, вредна око 100 милијарди долара. И то само за припрему радова, чији се завршетак планира за 2020. годину. Овај штит би битно пореметио баланс

Руси су изгледа одлучни да на сваки начин зауставе амерички пројекат изградње антибалистичког штића. Уз ову, још неке чињенице из блиске прошлости наводе на закључак да се исцрпљени руски медвед само одмара, што неућенима изгледа као дубоки зимски сан

у наоружању, јер би из стратешких игара избацио руске интерконтиненталне и друге, мањег домета, балистичке пројектиле. Са руског становишта, то би изискивало конструкцију нових ракетних система, за шта Русија у овом тренутку нема довољно рубаља. Тако би Американци постављањем овог штита једноставно избацили Русију из трке у наоружавању, која је трајала сво време, па чак и оно називано детантом. Наравно, Руси не могу дозволити да заостају за каубојима, јер су довољно интелигентни да виде шта им велики пријатељи раде на кућном прагу, па чак и у самој кући.

Зато је и јасна сва жестина којом руска дипломатија настоји да демонтира амерички антибалистички штит, далеко пре самог монтирања.

Даљи развој догађаја тешко је предвидети. Могуће је да Американци бахато, као што све раде, наставе изградњу штита. Као слон у порцеланској радњи, неће се обазирати на кршење свега потписаног („Салт 2”), а камоли на апеле домаће и светске јавности. Међутим, за очекивати је да Кремљ неће се-

РУСКОГ МЕДВЕДА

дети скрштених руку, могуће је да ће штит бити условљен нечим немогућим за Американце. Врло је могуће да руска дипломатија (или нека, не баш јавна, политика) извуче кеца из рукава.

Да је то и те како могуће, види се и у овом броју „Велике Србије”, из објављених сегмената књиге Веслија Кларка, из којих се лепо види како су га прешли Руси. И дипломате и војници, када су стигли пре њега на приштински аеродром. Зато лако може да се деси да се Бушу заледи његов победоносни осмех.

Чињеница друга

Одмах пошто је тријумфовао у борби за Кремљ, Владимир Путин се упустио у праву битку, у којој је показао много више одлучности од свог претходника Бориса Јељцина. Чекао га је завршни обрачун у Чеченији. Била је то борба на најмање три фронта, од којих је онај са чеченским сепаратистима био најједноставнији.

Против себе је имао домаће и стране (добро плаћене) пацифисте, који су упрли из све снаге да се одмах обуставе војне операције против сепаратиста. С обзиром да смо Срби, не треба много објашњења да се схвати ко су ти велики поборници људских права и шта би за Русију значило попуштање пред таквим захтевима. Путин се тих кризних дана мајсторски супротставио свим професионалним човекољубцима и мондијалистима, што прећуткивањем, што језиком аргумената када је баш било неопход-

но. Наравно, запамтио је ко му је бацао клипове у гусенице тенкова, па му је то уредно и наплатио. Кад је дошло време, што детаљније објашњавамо испод трећег међунаслово.

Имао је Путин да се избори и са јавним неслагањем Запада, опет предвођеним Америком. И дозволио је свим тим комисијама и комитетима да дођу у Чеченију, да се на лицу места увере у стање људских права. Али, Чеченима (читај-америчком покушају даљег распарчавања Русије) ништа није помогло. Истина, руски специјалци још увек јуре по гудурама преживеле терористе, али са сигурношћу се може тврдити да се то неће протегнути на векове, као што је то у случају ИРА-Велика Британија.

Уместо закључка, констатоваћемо само да ова чињеница баца помало другачије светло на искрени загрљај двојице председника. Зар не?

Чињеница трећа

Кад се цела ствар око Чеченије помало охладила и сишла са ударних страна светских и руских новина, Путин је узвратио удрац. Дефетистима и пацифистима под кровом сопствене државе. Зачепио је уста свом имењаку Владимиру Гусинском, једном од најбогатијих новокомпонованих руских богаташа, који је у свом поседу имао веома утицајну телевизију, познату под скраћеницом НТВ. Та, само у имену независна телевизија, цело време трајања чеченске кампање била је на страни терориста, све под фир-

мом хуманости, савремених цивилизацијских норми и, неизоставно, узлудности погибије руских војника. Овакво дриловање прошао је и српски гледалац у време рата у Републици Српској Крајини и Републици Српској, преко исто тако независног студија који се овде зове „Студио Б”. Испоставило се да је руска верзија „независне” телевизије, исто као и српска, танка логистика, па су Чечени завршили како су завршили.

Преузимајући НТВ и тим путем, онемогућавајући Гусинском да врши даљу разградњу руског патриотизма, Путин је дошао на врло клизав терен. Зна се колика у свету влада одбојност према упућивању власти у слободу новинарства, па је први човек Русије заиста ризиковао да буде етикетан као диктатор.

Међутим, које ли коинциденције, Путин је у дане преузимања НТВ-а боравио у Јапану, где је домаћинима показао своје вештине у борилачким спортовима. На коференцијама за штампу тих дана у Токију, није имао појма шта се дешава код куће, у Москви. Кад се вратио, обавештен је да се ради о једном обичном привредном спору.

Наиме, НТВ није могао да врати дугове „Гаспрому”, иначе државној фирми. Тако је „Гаспром” био принуђен да на име дуговања преузме већинско власништво над овом телевизијом. Нажалост, „Гаспрому” су хитно требале рубље, па није било времена за спровођење конструктивних идеја Гускина и његових новинара. Непосредно уочи преласка под окриље „Гаспрома”, Гускинови новинари су понудили да нека трећа страна купи један број деоница, те да са тим парама буде исплаћен дуг. Та „тре-

ћа” страна првобитно је била једна немачка банка, а нешто касније се понудио и сам CNN. Али, ето, „Гаспром” је био у стисци са временом.

Аналитичари који су се бавили питањем преузимања НТВ-а, без изузетка, овај чин својим читаоцима и гледаоцима представљају као Путинову освету због тога што је ова станица у предизборној кампањи подржавала московског градоначелника Јурија Лушкова. У то је тешко поверовати, јер је такав ангажман, из перспективе Кремља, права ситница. Један прагматичан председник као што је Путин, председник једне тако велике земље као што је Русија, сигурно се не бави ситним осветама. Уосталом, сам Борис Јељцин, који је инагурисао Владимира Путина, дао је зелено светло и још конкретније, велике кредите (преко „Гаспрома”) за почетак рада НТВ-а.

Пре ће бити да се Гускин отео контроли и зарад неких иностраних интереса позивао руске мајке да оду на фронт и доведу своје синове кућама. А то се, изгледа, у Русији још увек не може. Тек тако.

Стари Влад

— Уместо закључка, који свако за себе може донети само на основу увида у три описане чињенице, понудићемо америчко виђење Путина, самим тим и виђење целе Русије из овог угла.

После првог сусрета Путина и Буша у Словенији, на Брду код Крања, одржаног средином јуна, америчка штампа је сутрадан осванула препуна лепих утисака о првом човеку Русије. Сва та писања инспирисана су одушевљењем Буша јуниора, који је описао Путина као „веома поузданог и отвореног” и као човека којем је „могао да проникне у душу”. Додатно, Буш је информисао новинаре да је руског председника позвао на свој ранч у Тексасу, те да га не би позвао да му не верује. Једино је коментатор „Њујорк тајмса” био сумњичав после овог сусрета. Поводом путинове каубојске епизоде у Тексасу, написао је: „Кад тај руски манипулант на јесен дође на ранч у Тексасу, мрзео бих да после тога од Буша чујем: „Свиђа ми се стари Влад”.

Не знамо за Буша, још мање за „Њујорк Тајмс”, али нама Србима се све више свиђа тај стари Влад♦

**СВЕТ: У АМЕРИЦИ ЈЕ НЕДАВНО ИЗАШЛА ИЗ ШТАМПЕ КЊИГА РАТНОГ
ЗЛОЧИНЦА ВЕСЛИ КЛАРКА КОЈА ПОД НАСЛОВОМ "ВОЂЕЊЕ САВРЕМЕНОГ
РАТА" ОТКРИВА:**

НИКАД НЕ БИ ПОБЕДИЛИ СРБЕ

Кларкова књига је још један, можда најдиректнији, доказ колико су српски радикали на челу са др Војиславом Шешељем били у праву када су се усиројивили пошписивању плана Актисари-Черномирдин, којим је дозвољен улазак НАТО снагама на Косово и Мешохију. У овом броју „Велике Србије” издвајамо делове који се односе на Кларкове сипраишешке прорачуне ујада у Србију и сукоб са Русијом око аеродрома у Приштини

(...) У разматрању копнене операције појавио се проблем врло неприступачног терена кроз Албанију према Косову. Терен јесте био тежак, али ипак није био непроходан. Једна група војних саветника сматрала је да се требамо одлучити на улазак са севера у правцу Београда, као главног Милошевићевог центра.

То је био наш главни циљ, говорили су заговорници таквог приступа. Горе је терен био пуно бољи, а евентуалне борбе би искључивале могућност да се Срби учврсте на планинама као што ће то бити случај уколико будемо улазили са југа.

Када сам ову опцију споменуо Стробу Талботу, он је побледео. По њему, то би био превелики терет

за Мађарску, а носио би и превелику опасност од избијања ширег регионалног сукоба.

Солана је такође одбацио ову идеју као политички неприхватљиву.

Што сам више размишљао о тој идеји, налазио сам јој све више мана, не само са политичког, него и са војног аспекта. Војни стручњаци нису волели идеју уласка преко албанских планина. Често су ми понављали: „Ми нисмо добри у планинама, ми не радимо планине”. Они нису прихватили политичку неприхватљивост својих идеја и инсистирали су да ми морамо предложити решење које је исправно са војног гледишта.

Али, како би наш улаз са севера био војно успешан? Само у случају да се српска војска томе одлучи супротставити, да се распореди на северу и тамо покуша зауставити наше напредовање. Ми бисмо тада скупили довољно снага да потпуно дотучемо комплетан српски војни систем.

Али, ово је управо разлог због којег се Срби не би одлучили на овакав потез. Уколико би нас Срби увлачили у борбе у унутрашњости Србије, наше опције би биле битно другачије.

Србија можда изгледа мала, али би увлачење у борбе по унутрашњости захтевало неколико дивизија од којих би свака морала имати око 20.000 вој-

ника. Осим тога, да бисмо дошли до Београда, морали бисмо планирати барем један велики прелаз преко реке, што је за трупе једнако захтеван посао као и прелаз преко планина.

И шта бисмо радили ако би дошли до Београда? Уколико би Срби одлучили да се бране, да ли то значи да би ми ишли у уличне борбе и освајали део по део града, користећи артиљерију и минобацаче?

Било ми је јасно да би овај приступ значио више жртва, разарања и одуговлачења.

(...) 11. јуна 1999. године, тачно у 15:36, издао сам наређење да се обуставе даљи ваздушни напади. Операција „Удružена снага“ била је завршена. Два сата касније назвао ме је Солана. Био је одушевљен.

„Вес, Вес, победио си. Завршио си ово“, с узбуђењем је причао о позитивним реакцијама медија у Бриселу. Био је не само срећан, него и видно растерећен: „Вес, остаћеш ми пријатељ до краја живота“.

Чин други, Кларково противљење доласку Руса

(...) Оштро сам се противио идеји да Руси имају властити сектор на Косову. Они су војним каналима наговорили да аеродром у Приштини сматрају изузетно важним, те да намеравају осигурати писту руским трупама на том аеродрому. Обавештајни официри су упозоравали на могућност да Руси упуте своје снаге из Босне на Косово како би у покрајину стигле пре НАТО јединица и осигурале приступ аеродрому.

О томе сам 10. јуна добио званичну потврду из Босне. Око 200 руских војника прелази Дрину код Бијељине. Њихова намера је, према нашим проценама, да заузму аеродром и тамо сачекају појачање из Москве.

(...) Наредио сам СФОР-у да на све могуће начине покуша успорити кретање руских трупа. Такође сам јасно ставио до знања да желим да КФОР уђе први на Косово, а не да тамо буде дочекан од руских трупа, са којима бисмо, затим, морали преговарати о модалитетима коришћења аеродрома.

Контрола над аеродромом била би моћно средство у руским рукама у захтевању властитог сектора. Ја сам се тој идеји оштро противио. Пажљиво сам пратио нашу заједничку мисију у Москви и уочио руске дупле стандарде. Они су се бринули о Србима, преносили су им војне информације о нашим плановима, док су се претварали да употпуности сарађују са нама. У Босни они нису имали свој сектор. Уколико га буду имали на Косову, то ће значити поделу покрајине.

(...) Добио сам потврду из наших извора из Москве да ће неколико сати пошто окупирају аеродром, Руси прогласити властити сектор на северу Косова. Ово је значило да имамо проблем. Њихове претње да ће успоставити властити, од НАТО-а одвојени сектор, сада су се почеле остваривати.

Назвао сам Џоа Ралстона (заменика команданта америчке војске) у Вашингтон. Питао сам га: „Џо, зар не мислиш да би морали размотрити војни одговор на ово“?

Срби непоражени напуштају Косово и Метохију

И шта бисмо радили ако би дошли до Београда? Уколико би Срби одлучили да се бране, да ли то значи да би ми ишли у уличне борбе и освајали део по део града, користећи артиљерију и минобацаче? Било ми је јасно да би овај приступ значио више жртва, разарања и одуговлачења.

Сложио се с тим и дао ми овлашћења. Рекао је да ће проверити реакције Вашингтона и јавити ми се убрзо. Назвао сам и британског генерала Мајка Џексона. Рекао сам му: „Желим да припремите операцију преузимања аеродрома у Приштини“.

(...) Солана ме је назвао око 11:20, рекао сам му да разматрамо војну акцију. Дао ми је потребна упутства: „Запоседните приштински аеродром што је могуће пре“. Имао сам, дакле, НАТО подршку. Затим се јавио Ралстон. Он је имао другачија упутства. Саветовао је да се пошаље мања јединица и да се избегне кофронтација.

(...) Из Македоније, где је у посети била Медлин Олбрајт, добио сам инструкцију по којој је од велике важности да НАТО на аеродром стигне пре Руса. Питање је било, како то извести?

Назвао сам Мајка Џексона да проверим најновије информације. Имао је на располагању 250 војника, а Французи су понудили још 350. На аеродром би стигли хеликоптерима.

(...) Поново сам добио поруку из Македоније. Госпођа Олбрајт је добила уверавања од руског министра иностраних послова Иванова, да руске трупе неће ући на Косово. Ипак, добили смо информаци-

је о шест великих транспортних авиона који су са око 600 војника кренули из Русије.

(...) Британски генерал Руперт Смит пренео ми је да је генерал Мајк Цексон забринут због великог ризика операције преузимања аеродрома. Ипак, поручио ми је да се може извести.

(...) Поново је назвао Хју Шелтон, који ми је пренео да Британци предлажу да се не креће у акцију.

(...) Око два сата после поноћи добио сам информацију да Французи не желе суделовати у акцији преузимања аеродрома.

(...) Ова ситуација је представљала стратешки изазов за НАТО савез. Уколико Руси прогласе сектор на северу, цела мисија КФОР-а, као и све оно што смо постигли ваздушним ударима, били би доведени у питање.

(...) Руски транспортни авион је полетио из Москве и покушао ући у мађарски ваздушни простор.

(...) У 14:38 опет сам разговарао са Шелтоном и предложио да америчке трупе замене француске

Наредио сам СФОР-у да на све могуће начине покуша успори или крешање руских шруја. Такође сам јасно ставио до знања да желим да КФОР уђе први на Косово, а не да тамо буде дочекан од руских шруја, са којима бисмо, зајим, морали преговарати о модалијетима коришћења аеродрома.

Шиптарска блокада руских трупа код Ораховца

снаге које су биле планиране за ову акцију. Шелтон је одобрио.

(...) У 14:54 звао је Џо Ралстон и питао за колико акција може почети. „За 15 минута”, одговорио сам.

(...) У 15:15 назвао је поново Шелтон и обавестио ме како је британска подршка за операцију преузимања аеродрома све слабија.

Поновио је да је Иванов више пута рекао Олбрајтовој да Руси неће ући на Косово, те да је покретање снага била грешка. У скалду са свим напоменутих, секретар Коен сматра да ми не требамо ићи у акцију.

Дакле, нема политичке подршке из Сједињених Америчких Држава.

„Добро”, одговорио сам, „Трупе ће остати у стању приправности и биће спремне да реагују у року од 15 минута од издавања наређења”.

(...) Надао сам се да су уверавања министра Ивановачна. Ипак, затражили смо од влада Мађарске, Румуније и Бугарске да забране прелет руских транспортних авиона кроз њихов ваздушни простор.

(...) Око 23:00 назвала је Медлин Олбрајт која се спремала за још један састанак са Ивановим. Лично ми је још једном саопштила да Руси неће ући на Косово. Неколико минута касније, назвао је Хју Шелтон и рекао да је Бела кућа одлучила да одгоди улазак НАТО снага на Косово. Постојала је нада да ако то уради НАТО, да ће свој улазак одгодити и Руси. Бела кућа је на сваки начин желела да избегне конфронтацију.

(...) Око један сат после поноћи отишао сам на спавање, за мање од сат времена пробудио ме је мој помоћник Дејв Едингтон: „ Шефе, Руси су у Приштини. Тамо су дочекани као хероји.

Обукао сам фармерке и мајицу и дохватио се телефона. Прво сам назвао Солану. Он је већ знао за вести и рекао ми како Иванов обећава да ће се повући. Ја сам био уверен да ће ипак отићи на аеродром.

(...) Нешто касније, Иванов је издао саопштење у којем признаје да је улазак на Косово била грешка, те да ће се Руси повући из покрајине.

Неколико минута касније, агенције су јавиле да су Руси запосели приштински аеродром.

(...) Пола сата касније, назвао је Шелтон. Клима у Вашингтону се променила. Овластио ме је да испланирам акцију преузимања аеродрома.

(...) Током јутарњег разговора, око 9:00, Мајк Цексон је подржавао операцију. Затим је, око 10:20 назвао и рекао да је управо добио допис од руског војног аташеа којим се потврђује да је аеродром у Приштини од сада у рукама руског министарства одбране.

„Мајк, не прихватај то писмо. Пронаћи особу која ти га је доставила и реци јој нека писмо врати пошљаоцу”, наредио сам.

(...) Један од официра у команди НАТО-а поставио је питање шта да радимо ако руски транспортни авиони наруше ваздушни простор Мађарске или Румуније. Да ли треба да их оборимо?

(...) Прве НАТО снаге стигле су касно поподне на аеродром. Цексон ми је јавио да на аеродрому на-

мерава да одржи конференцију за штампу, иако се, како је рекао, Руси понашају прилично чудно.

(...) Вашингтон је организовао састанак са руским представницима у Македонији. Они су јасно ставили до знања да желе сопствени сектор, те да ће довести око 10.000 војника.

(...) Увече ме је назвао Џо Ралстон и предложио да пошаљем хеликоптере „Апаче” на аеродром и блокирам могуће слетање руских транспортних авиона. Одмах сам издао инструкције за припрему акције и упозорио све официре о каквој се деликатној мисији ради.

НАТО је преварен од готово свих званичника руске политике и ми им више не можемо веровати. Не желимо да дођемо у ситуацију да одлучујемо да ли да обарамо руске авионе уколико они наруше ваздушни простор Мађарске, Румуније или Бугарске. За спровођење акције овластио сам Мајка Џексона.

(...) Изгледало је да се крећемо у правцу неке врсте војно-политичког сукоба са Русима. За мене је било кључно да се ми више не смемо ослањати на то што Руси говоре. Ми морамо бити спремни да зауставимо њихове акције, а не да чекамо на њихова обећања, која се на крају покажу као лажна.

(...) Око 22:00 добио сам извештај да Џексон оклева са извршењем наређења. Рано ујуту отпутовао сам у Македонију како бих очи у очи разговарао са генералом Џексоном. После брифинга са његовим официрима, замолио ме је да пређемо у другу собу и да разговарамо без присуства других. Била је то искрена дискусија. Џексон је био узнемирен и љут. Требао сам то и очекивати, иако сам првенствено дошао да расправљамо о конкретним стварима. Расправа је била жучна, чак је отишла предалеко, због чега жалим, мада то нисам могао спречити.

„Господине, више не желим да примам наређења из Вашингтона”, било је прво што је Џексон рекао.

„Мајк, то нису наређења Вашингтона, то су моја наређења”.

„По чијем овлашћењу?”

„По овлашћењу команданта НАТО-а”.

„Ви немате то овлашћење”.

„Ја имам то овлашћење. У вези са овим, имам подршку генералног секретара”.

„Господине, ја за вас нећу почети Трећи светски рат”.

Ово је већ прелазило све границе, и ја сам покушао да спустим температуру.

Руска песма на приштинском аеродрому

Мајк Џексон: Одбијам да почнем 3. светски рат

„Мајк, ја не тражим да почнеш Трећи светски рат, тражим да блокираш аеродромске писте да се не би суочили са проблемима које би ова криза могла донети. То не мора да буде конфронтација. Ти ћеш заузети позицију. Они морају први изазвати”. Покушао сам да представим детаље свих могућих догађаја.

„Господине, ја сам генерал са три звездице, ви ми не можете издавати оваква наређења. Имам сопствену способност да проценим ситуацију”.

„Мајк, ја сам генерал са четири звездице и могу да ти издајем оваква наређења”.

Поновно сам своја упутства и објаснио му, да уколико не жели да поступа по њима, мора да поднесе оставку. Прихватио је да као НАТО официр нареди блокаду аеродромске писте. Сложио сам се са његовим предлогом да на аеродром иду британска оклопна возила, а не амерички војни хеликоптери. Војно гледано, ова идеја је била далеко ефектнија. Ипак, британска команда одбацила је ово Џексоново наређење.

Крај Веслијеве књиге

(...) Руси нису добили свој сектор, а њихов контингент на Косову је са планираних 10.000 смањен на 3.600 војника.

(...) Положај команданта НАТО-а службено сам предао 3. маја 2000. генералу Џоу Ралстону ♦

СИСТЕМАТСКИ НЕГОВАНО НЕРАЗУМЕВАЊЕ

Рушење статуа Буде у Афганистану, по наређењу тамошњих Талибана, усталасало је готово читав цивилизован свет. Реакције су усталасале читав цивилизовани свет, па су чак и Уједињене нације покушале да зауставе горљиве фанатике ислама у њиховој намери. У том таласу незадовољства готово неприметно су прошле реакције из арапског света. Арапске реакције се поготово нису чуле овде у Србији, него су поново Арапи поистовећени са варварским рушитељима праистарих споменика.

Помешати Арапе са Афганистанцима, то је исто као кад би помешали Французе и Филипинце, два потпуно различита народа које повезује само религија. Становници Афганистана, исто као ни становници суседног Ирана, не припадају арапском кругу, једноставно нису семитског порекла.

Та разлика би требало да се зна, јер, невероватно али истинито, овај народ који насељава целу северну Африку има скоро потпуно исту судбину као наш, српски народ. Како данас, тако и у давно прошлим временима. Постоји још много додирних тачака, али зауставићемо се на само две. Прво, цео арапски свет био је под Османлијском империјом, баш као и ми, Срби. Турске управе Арапи су се ослободили много касније, тек после Првог светског рата, али тада је наступила ера колонијализма, оличена пре свих у Француској и Енглеској. На право ослобођење Арапи су морали да чекају све до краја Другог светског рата, али ни тада све није решено. Од 1947. године појавио се проблем са Израелом, којег сви Арапи доживавају као страно тело, вештачку творевину створену декретом Уједињених нација, која, заправо у таквом облику никада у историји није ни постојала постојала.

Сукоб са јеврејским досељеницима и данас квари слику о арапском свету, пре свега због терористичких напада којима обилује међусобно разрачунавање.

Арапски свет је осудио рушење у Афганистану

Истине ради, мора се увек имати на уму да су подметања бомби, самоубилачки и други терористички акти увек у извођењу малобројних, истина арапских, али из вана инспирисаних група. Инспирисаних из неарапских, али исто тако исламских земаља.

Иста ствар важи и за Алжир где слично инспирисане групе воде прави рат против демократски изабране власти, као и у Египту где су ове групе знатно малобројније али се ипак повремено оглашавају терористичким акцијама. Са сигурношћу се може рећи да исламски фундаментализам није опште прихваћено уверење у арапском народу и да им је убачен извана, из земаља које би да приграбе вођство у целокупном исламском свету. Додуше, посто-

је и мале оазе у арапском свету које практикују шеријат (исламски закон на основу Курана), али ти режими опстају захваљујући америчкој заштити, какав је случај са Саудијском Арабијом или Уједињеним Арапским Емиратима. Све велике арапске земље одавно су своје законодавство прилагодиле савременим нормама.

Европска наука не постоји без арапске

Осим што смо делили исту судбину под владавином Османлија, имамо заједничко још нешто: свету смо подарили науку. Мали српски народ изнедрио је такве величине као што су Тесла, Пупин и још понеко, а бројчано много већи Арапи практично су ударили темеље онога што зовемо савремена наука.

Док је Европом харала куга и лудило инквизиције која је забрањивала све, па чак и да се мисли, под чадорима Сахаре цветала је ослобођена људска мисао. Сваки иоле озбиљнији научник зна да науке не би било да арапски мислиоци нису пронели бању античке мисли кроз мрачни средњи век. Довољно је само приметити којим бројевима се користимо. Па, арапским, они римски су гломазни и неупотребљиви за озбиљније математичке радње. Додуше, Арапи су их преузели од старих Грка, али да нису, остали би загубљени у мрачним ћошковима историје.

Осим у математици, арапски мислиоци су дали велики допринос у ботаници, зоологији, па чак и у дисциплинама какве су криптографија и токсикологија.

Како вам звучи име Авицена? За неупућене прилично латински, али иза тог имена које су му дали

европљани, налази се Ибн Сина, који је нарочито задужио медицину. За свог живота написао је више од 150 књига, а најпознатије дело му је „Медицински канон“. Постојали су арапски лекари и пре њега, који су открили везу хигијене и болести, на пример, али нико није био свестран као он. Успешно је проучавао туберкулозу, кожне болести, па чак и ментална обољења. Његова дела су била основна медицинска литература у Европи читавих пет векова.

Само радикали премошћују јаз

Све религије су у својој основи толерантне и проповедају мир. Тако и Арапи, они који су први и за које је писан Куран, у апсолутној већини, тумаче ислам. Међутим, пошто је на ове просторе ислам дошао преко народа који су га накнадно примили и тумачили у складу са својим темпераментом и обичајима, нормално да постоји укоренења одбојност према овој религији. Ипак, неко се латио посла да покуша размрсити чвор, да објасни у чему је заблуда. Пре свих, то су учинили и чине српски радикали који одржавају изузетно добре везе са народом Ирака и његовим председником Садамом Хусеином. Ризикујући неразумеваше и злурадост домаћих политичких противника упустили су се у посао који ће, вероватно, тек на дуже стазе дати позитивне резултате.

У овом напору не сме се посустати, јер за вратом нам је опет заједнички непријатељ. Овај пут је дошао са Запада и заскочио нас готово истовремено. Само удружени имамо шансу да се одупремо новом светском поретку ♦

Жртве новог светског поретка
Ирачани заробљени у акцији „Пустињска олуја“

СРПСКО ДРУШТВО ЈЕ ОДЛАСКОМ НАТО АВИЈАЦИЈЕ И ДОЛАСКОМ ДОС-а НА УДАРУ ХОМОСЕКСУАЛНИХ ЛОБИЈА. ЗАТО МОРАМО ЗНАТИ ШТА ЈЕ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ

ПОРЕМЕЋАЈ КОЈИ МОЖЕ ДА СЕ ЛЕЧИ

Иако по свим светским истраживањима хомосексуалци не излазе више од 5 до 10 одсто популације, дижу ларму као да их има барем десет пута више

Нигде на територији бивше СФРЈ, па чак ни на читавом југоистоку Европе није дигнута толика прашина око права хомосексуалаца, као овде у Србији. Ако су њихове параде неко настрано западњачко мерило демократизације друштва, испада да смо по том мерилу најнапреднији. Јер, иако су добили батине на улицама Београда, у другим земљама у нашем окружењу нису ни покушали да изађу на улице. Наравно, одмах пошто им је пуштена крв, добили су прилику да на „ослобођеним“ медијима пунте и сузе. Најбезобразније су биле анкете међу (хетеросексуалним) београдским средњошколцима, који су се, сви одреда, сажалили над судбином пребијених. Као да деца знају шта је хомосексуализам, а и знамо колико су анкете намештена ствар.

Истина о овој појави крије се од деце и у другим земљама, нарочито оним развијеним, где су хомосексуалци добили равноправан статус.

Све је почело од Сједињених Америчких Држава, где су хомосексуалци преко својих лобија успели да искорене из медицинских уџбеника било какву сумњу у исправност такваог сексуалног понашања. Зато су се изборили, пре свих, хомосексуалци из „струке“—лекари, психолози и психијатри. Грубим фалсификовањем чињеница, од самог узрока, до могућности лечења, створили су слику о себи као „мало другачијим“ али исто тако добрим грађанима, који су чак и мало „веселији“ од других. Ова флоскула одавно има право грађанства свуда на Западу, па је данас права јерес написати или рећи било шта про-

Др сци мед Гордана Пауновић

тив хомосексуалаца. Али, ако нешто може да се лечи, онда је то болест.

Управо из тих разлога, да рашчистимо без икакве патријархалне догме, да ли је хомосексуализам болест или не, и да језиком научних чињеница објаснимо српској омладини о чему се ради, консултовали смо стручно лице, неуропсихијатра др сци мед Гордану Пауновић:

Гордана Пауновић: Хомосексуализам као посебан облик сексуалног понашања није само сексуална усмереност према истом полу, него и еротичка усмереност, начин живљења и посебан друштвени феномен. Расправа о овој теми је, иначе, једна од највећих контроверзи у психијатрији. Треба имати у виду да сваки човек ствара властито мишљење о овој појави, да свако од нас сматра да је само његово мишљење исправно, тако да је неспреман да прихвати нечије друго становиште.

Који су узроци хомосексуализма, како један човек или жена уопште постану хомосексуалци?

Гордана Пауновић: Постоји више могућих узрока. Осим оних психолошке природе, постоје и биолошки узрочници. Научна истраживања су доказала да код појединаца постоји и одређена генетска предиспозиција. Ово је закључено на основу студије једнојајчаних близанаца.

Од психолошких узрочника на првом месту је нерешен Едипов комплекс из раног детињства. Затим, што је веома битно, утицај породице и друштвена клима може да определи, усмери ка хомосексуализму. У непосредном окружењу најбитнији је утицај мајке и оца, али исто тако је важно како на хомосексуализам реагује шире друштвено окружење. Ту се мисли на то да ли друштво одобрава или не хомосексуализам.

Никако се не смеју заобићи и негативна искуства у раном детињству, која особу могу да определе у хомосексуалном правцу. Пре свега, то су сексуална злостављања деце, инцест и слично.

Можете ли нам мало прецизније објаснити овај психолошки аспект, на неком примеру?

Гордана Пауновић: На пример, када је у породици отац слабић, кћерка га емотивно одбацује, и кроз њега, читав супротни пол, све мушкарце. Исто може да се деси ако је отац злоставља, и то је пут у хомосексуализам. Слично је и у породици у којој је мајка доминантна, такав притисак код сина може да изазове одбојност према женском полу. То се дешава и код мајки хомосексуалних жена, које су својим кћеркама указивале много мање пажње и нежности у детињству. Интересантно је да је много већи број хомосексуално опредељених жена, него мушкараца. Само је хомосексуализам код мушкараца оштрије жигосан, па се стиче утисак да су распрострањенији.

Како медицина третира хомосексуализам? Да ли је то и званично, у науци, болест?

Гордана Пауновић: Хомосексуализам није у правом смислу речи болест. Дефинише се као дисфункција сексуалног понашања.

Медицински термин „хомосексуални синдром“ је потпуно оправдан термин, јер је то један динамичан процес, различит по појавном облику и по развоју хомосексуалних тежњи, а несумњиво и по узроцима који га условљавају, о чему смо већ говорили. Спада у исту групу у којој су остала девијантна сексуална понашања као што су педофилија, инцест или силовање.

Иначе, хомосексуализам редовно прати анксиозност, стања панике и параноидност, баш због природе овог поремећаја.

Ако је у питању поремећај, може ли се лечити?

Гордана Пауновић: Може да се лечи посебном психотерапијском методом, познатој у науци под именом „бихејвиорална психотерапијска метода“. Њена суштина је у томе да хомосексуалца научи живети другачије. Прилично је успешна и примењивана је и у Београду, на хомосексуалцима који су се обратили за помоћ. Процenат оних који су нам се обратили је врло мали. Много је већи број хомосексуалаца који имају лакше или теже душевне поремећаје, који иду од благих облика неурозе, до тежих психичких реакција, које понекад прате и суицидална размишљања. Одређен број хомосексуалаца је дубоко несрећан и осећа патњу због немогућности да промени своја сексуална опредељења и начин живота.

Важно је напоменути да међу садашњим хомосексуалцима постоји велики број оних који нису то постали добровољно, већ су у пубертету сексуално злостављани, а касније, уз помоћ дроге и разних материјалних користи, доведени до проституције ♦

НИЈЕ БЕОГРАД ИЗУЗЕТАК

Дан после неуспешног марша хомосексуалаца почело се са кампањом у корист хомосексуализма, као да су Срби и Београд једини на свету који на својим улицама неће да виде „Параду поноса“ како своје парадирање дошлични називају широм света. То једноставно, није тачно. Цео свет што осуђује, па чак и на њујоршкој 5. авенији, где парадирају у највећем броју, полицаја једва успева да одбрани хомосексуалце. Иако је сама авенија резервисана за поремећене, полицајци су увек прејуни света који би се обрачунао са учесницима параде. Да није специјалних ограда, пендрека и сузаваца, тешко да би парадирали у овом највећем америчком граду

ДОБИЛА КЉУЧ

ОД СВОЈА КУЋА

Утркујући се око Карађорђевића, досовски медији стварају атмосферу као да су сви Срби монархисти, и као да нас само корак дели од успоставе монархије. Нико не спомиње да би то могло додатно оштерењим односе у већ скоро нејоспојеној федерацији, исто као што се заборавља да је дотични честишао Туђману „неовисност“

Сви домаћи медији су заиста ослобођени. Неки мање, неки више, али су заиста ослобођени од мозга. Само тако се може схватити еуфорија са којом се прати сваки корак Карађорђевића који су овај пут дошли на мало дуже у Србију. Ето, после галаме на Опленцу, и чувене изјаве „Како да се вратим, кад нема кључ од своја кућа“, ипак се уселио у „своја кућа“.

Колико је дотични Аца изгубио везу са земљом којој би да припада, показује и то што је галамио и истеривао своју правду у цркви. Али није важно, и присутни су му аплаудирали, што се лепо видело на свим телевизијама. Видело се да је било и свештених лица која су аплаудирала, па кад они могу тако да се понашају усред цркве, што не би могао и један странац који нема појма о православљу.

Колико се досовски медији утркују око фамилије са педигреом, поштен народ се испрепадао да нас само корак дели од успостављања монархије.

**Бити монархиста,
модерно и корисно**

Да не би даље лупао ко' Максим по дивизији, том човеку би требало скренути пажњу да је Србија још увек република и да нису сви Срби мо-

Примила га Коштуница,
па је весело

нархисти. Није читав народ одушевљен његовим повратком.

То му сад дође као нека мода, као срушен је комунизам, а повратак краљевске породице је вишња на шлаг демократских промена. Звучи као мода али добрим делом то није. Београд је пун самопроглашених монархиста којима је то најлакши и најбржи пут у доказивању своје партијске исправности. У некој новој, досовској партији. И баш свима драго што се уселио.

Пази да није, Шиптари нам за вратом, народ нам још убијају, немамо хлеба да једемо, а треба да смо у

Баш је брига што су у Дубровнику стрељали Србе: Јелисавета Карађорђевић, овог лета, храни голубове на Страдуну

трансу што се овај вратио. Ствар је ипак мало опаснија него што на први поглед изгледа. Дао нам ДОС да се нечим занимамо, да не мислимо о свакодневной беди у којој живимо.

Сад уместо династије Карингтон, на телевизији имамо нове епизоде династије на „К”. Зато је и експресно стигао у Београд, заобилазећи друга места где је могао да испостави исте захтеве.

Кад већ није могао да добије „кључ од своја кућа” у Београду, што није тражио кључ од куће на Бледу, и њима је био краљ.

Отац му је одлетео за Лондон као краљ „Срба, Хрвата и Словенаца”. Кад је његов син већ могао да Туђману честита његову државу, могао је да пита и Словенце за кључ, то би била мања увреда за српски народ.

Баш нам сад треба, са свом бројном фамилијом, са свом ближом и даљом родбином, да им усред досовског експериментисања са нашим живцима, плаћамо апанаже.

**Ко је он,
са великим „О”**

Обичан грађанин, заправо, никада није имао прилику да упозна право лице ове последње српске династије. Тачније, њених савремених изданака. Ту и тамо по новинама, кроз пера романтично-носталгичних аутора, стизале су у српску јавност углавном идиличне слике из куће Карађорђевића. Захваљујући тим перима домаћег новинарства, публика им је лако опростила, између осталог, непознавање матерњег језика.

Много боље га познају Срби који живе у иностранству, у чијим круговима се, исто као и његов отац, повремено појављивао. Међу њима може се чути једна кратка и врло јасна дефиниција Александра Карађорђевића: „И он је будала као што му је био ћаћа”. Ова констатација се и данас, када је у Београду, може чути од старих четника који су успели да се склоне од партизанских прогона. Ове старине његовом оцу Петру никада нису опростили што их је у августу 1944. године, преко Радио Лондона, позвао да пређу у партизанске редове и признају

Стари четиници његовом оцу Петру никада нису опростили што их је у августу 1944. године, преко Радио Лондона, позвао да пређу у партизанске редове и признају Ј.Б.Тита за врховног заповедника. Слично размишљају и о његовом сину, јер је небројено пута показао елементарно непознавање ситуације како у некадашњој, тако и у садашњој Југославији. Осим тога, ко да има високо мишљење о човеку који се јавно унередио и који је пасео траву на сурчинском аеродрому.

Ј.Б.Тита за врховног заповедника. Слично размишљају и о његовом сину, јер је небројено пута показао елементарно непознавање ситуације како у некадашњој, тако и у садашњој Југославији. Осим тога, ко да има високо мишљење о човеку који се јавно унередио и који је пасео траву на сурчинском аеродрому.

Колико тај човек нема појма, илустроваћемо још једном анегдотом. У интервјуу једној страниој радио-станици, на питање који би, по њему, требао бити службени језик у Југославији, Аца је хладно одговорио: „Енглески”. Тек кад је одјекнуо смех новинара, видео је да је нешто погрешно, али било је касно, његово незнање отишло је у етар.

И сада нам неко ту гупост увози из иностранства. Као да немамо довољно домаће, произведене на ломачи Савезне скупштине ♦

Баш нам је до монархије

ЗАБОРАВЉЕНИ РОЂЕНДАН ГЕНЕРАЛА НЕДИЋА

ЗВАЛИ СУ ГА СРПСКА МАЈКА

Београдски крвави васкрс: Милан Недић обилази рушевине после англо-саксонског бомбардовања

Генерал Милан Ђ. Недић рођен је 2. септембра 1877. године у Гроцкој. Мајка му је била унука Николе Михајловића, прослављеног устаника из 1804. године. Гимназију је завршио у Крагујевцу. Војну академију завршава 1895. године, а Вишу војну академију 1904. у Београду. У Балканским ративима је био начелник штаба Вардарске дивизије. У Првом светском рату био је командант Пешадијске бригаде Тимочке бригаде под командом прослављеног војводе Саше Степановића. Као истакнути генералштабни официр, храбар војсковођа и писац војних дела, именован је 1934. године за начелника Главног генералштаба Југословенске војске. Ускоро именован је командант армије, а врхунац његове каријере је именовљење за министра Војске и морнарице. Одликован је са највишим српским и савезничким орденима

Историја, коју су писали победници, у једном залогу је прогутала готово читавог Милана Недића. Прво се црвеним композиторима историјских чињеница наша на путу његова улога у догађајима уочи немачке окупације. Грубо је заобиђен његов захтев Влади да се војно одговори на „случајно“ бомбардовање Битоља, које су извели Италијани крајем 1940. године, после искрцавања у Албанији. Генерал Недић је већ тада схватао да мора обезбедити југ, тако што ће са њега отерати Мусолинијеву војску. Био је то стратешки исправан поступак, на основу искустава из Првог светског рата, када се српска војска пробијала у том исто правцу.

После априлског слома, окупаторске власти интернирају генерала Недића. У тренуцима који су уследили, када је српском народу запретило биолошко уништење, свесно се примајући ореола сарадника окупатора, армијски генерал Милан Ђ. Недић покушао је да спаси што се спасти може.

Ни данас се не зна тачан број, али се претпоставља да је близу милион Срба из сатанске НДХ-а нашло уточиште у „Недићевој Србији“, како су је избеглице прозвале. И неколико десетина хиљада Словенаца протераних са својих огњишта, који нам, ето, лепо захвалише.

Данас се не зна чак ни где је сахрањен, а камоли како је настрадао генерал Недић. Исти је случај и са Драгољубом Дражом Михаиловићем, али је његова улога у Другом светском рату ипак донекле расветљена, а љага са његовог имена колико-толико скинута.

То није случај са делом и именом армијског генерала Милана Недића, па је и циљ овог чланка да потакне неке озбиљније студије на ову тему.

Ако ништа друго, можда би озбиљни историчари могли да одгонетну која је права од три постојеће верзије његове смрти. Да ли она, по којој га је у наступу гнева убио Александар Лека Ранковић, она која говори да је убијен, јер је процењено да ће предстојећи судски процес окренути у своју корист, зато што се у истрази држао храбро и непоколебљиво? Или она, још увек званична: „Да је издајник Недић извршио самоубиство бојећи се народног суда“.

Све је за расправу, баш као и ауторска констатација из овог текста, да се „Милан Недић свесно прими ореола сарадника окупатора“ ♦

РУШЕВИНЕ НА СВЕ СТРАНЕ

Доласком ДОС-а на власти у Земуну, почело је рушење објеката широм ове београдске општинe. Садашња земунска власти руши по само њој знаним критеријумима. Тако се на овој слици са дунавског кеја види срушен објекат поред недирнутог истих димензија.

Једино што је ДОС изградио у Земуну: стубови који аутомобилима бране приступ до дунавске обале. Међутим, као што се види, ове монументалне грађевине су кратког века

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

Све информације на телефон: 011/316-46-21

NATO STRIKE

AN AMERICAN ORIGINAL

*Goca
Majcol Nova*